

வசுந்தரம்

க. ஸ்கலாசபதி.

செ. யோகநாதன்.

வா குன்.

பி. ரமேஷ்ஸி.சி.

நுத்யாயா.

கிருஷ்ண சந்தர்-

க. சட்டநாதன்.

கா. சிவக்தம்பி,

தி. வி. வேலாப்பிள்ளை -

சக்தி. அ. பாலையா

‘பொன்னிலன்’

‘பாப்பியா’

வினா எண் 2-50

ஜனவரி-பெப்ரவரி 1981

2-50

தமிழ் வசனநடை இப்போதுதான் பிறந்தது. பலவருஷமாகவில்லை. தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடுமட்டும். ஆதலால் இப்பொழுதே நமது வசனம் உலகத்தில் எந்தப் பாஷையைக் காட்டிலும் தெளிவாக இருக்கும்படி முயற்சிகள் செய்யவேண்டும். கூடியவரை பேசுவதுபோலவே எழுதுவதுதான் உத்தமமென்பது என்னுடைய கட்சி. எந்த விஷயம் எழுதினாலும் சரி. ஒரு கதை அல்லது ஒரு தர்க்கம், ஒரு சாஸ்திரம், ஒரு பத்திரிகை விஷயம் எதை எழுதினாலும் வார்த்தை சொல்லுகிற மாதிரியாகவே அமைந்துவிட்டால் நல்லது. பழக்கமில்லாத ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து, அதாவது ஜனங்களுக்கும் சற்றேனும் பழக்கமில்லாமல் தனக்கும் அதிகம் பழக்கமில்லாத ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து எழுத ஆரம்பித்தால் வாக்கியம் தத்தளித்ததான் செய்யும். சந்தேகமில்லை. ஆனாலும் ஒரு வழியாக முடிக்கும்போது, வாய்க்கு வழங்குகிறதா என்று வாசித்துப் பார்த்துக்கொள்ளுதல் நல்லது. அல்லது ஒரு நண்பனிடம் படித்துக் காட்டும் வழக்கம் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். சொல்ல வந்த விஷயத்தை மனதிலே சரியாகக் கட்டி வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். பிறகு கோணல், திருகல் ஒன்றும் இல்லாமல் நடை நேராகச் செல்லவேண்டும். முன் யோசனை இல்லாமலே நேராக எழுதும் திறமையை வாணி கொடுத்து விட்டால் பின்பு ஸங்கடமில்லை. ஆரம்பத்திலே மனதிலே கட்டிமுடித்த விஷயங்களையே எழுதுவது நன்று. உள்ளத்திலே நேர்மையும் தைர்யமுமிருந்தால், கை பிறகு தானாகவே நேரான எழுத்து எழுதும். தைர்யம் இல்லாவிட்டால் வசனம் தள்ளாடும். சண்டிமாடுகள் போல ஓரிடத்தில் வந்து படுத்துக்கொள்ள வசனநடை கம்பர் கவிதைக்குச் சொல்லியதுபோலவே, தெளிவு, ஞம் ஒளி, தண்மை, ஒழுக்கம் இவை நான்குமுடையதாக இருக்கவேண்டும்.

~~~~~ வசந்தம் ~~~~~

பாரதி நூற்றாண்டை நோக்கி...

செய்யவேண்டியவை—

செய்யக்கூடியவை --

தமிழ் மறுமலர்ச்சிக்குக் கட்டியங்கூறிய மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் நூற்றாண்டு விழா 1982-ம் வருடம் தமிழக நல்லுலகத்தில் பெருவிழாவாகக் கொண்டாடப்படும் என்பதில் ஐயமில்லை. நூற்றாண்டு விழா நெருங்கிவரும் இவ்வேளையில் பாரதி ஆய்வில் இனி நடக்கவேண்டியவை பற்றியும் இத்தருணத்தில் நடக்கக்கூடியவைபற்றியும் சில கருத்துக்களைச் சுருக்கமாய்க் கூறுவதே இச்சிறு கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பாரதியார் பிறந்து நூறு ஆண்டுகள் ஆகப்போகின்றன; இறந்து அறுபது ஆண்டுகள் ஆகின்றன. கடந்த ஐந்து தசாப்தங்களாகக் கவிஞரைப்பற்றிய பல்வேறு மதிப்பீடுகளும் ஆய்வுகளும் நூல்களும் வெளிவந்திருக்கின்றன. நாளுக்கு நாள் அவை பெருகி வருதலும் கண்கூடு. எனினும் சங்க இலக்கியங்கள், திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் முதலியன குறித்து வெளிவந்துள்ள விவரண-விமர்சன இரகசை-நூல்களின் எண்ணிக்கையை நோக்குமிடத்து, நவயுகத்தின் தலைமகன் பற்றிய ஆய்வுகளும் நூல்களும் குறைவாகவே உள்ளமை தெளிவாகும். கடந்த சில வருடங்களாக இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டிலும் தற்கால இலக்கியங்கள் சம்பந்தமான சர்ச்சைகளிலும் விசாரங்களிலும் பலருக்கு ஈடுபாடு அதிகரித்திருப்பது வெளிப்படையேயாயினும், பெரும்பாலான ஆர்வலர்களுக்கு இலக்கியக் கொள்கை, வரலாற்றுணர்வு, சமூகவியல் அறிவு என்பனவற்றில் பயிற்சியும் பரிச்சயமும் போதியளவுக்கு இல்லாமையால், அரங்கின்றி வட்டாடுவதாகவே அவர்களின் எத்தனங்கள் அமைந்துவிடுகின்றன. ஆக்கங்கள் அச்சங்களிலிருந்து வெளிவந்த உடனே சிந்திப்பதற்குக்கூட அவகாசமின்றி அவசரம் அவசரமாக அபிப்பிராயங்களைச் சிந்திவிடும் நுனிப்புல் மேயும் நோக்கு விமர்சனக் கலைக்கு ஊறுசெய்து வருகிறது. இந்நிலையில் நவீன தமிழ் இலக்கியமேயன்றி பாரதியார் படைப்புக்களும் ஆழமான ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படாமை ஆச்சரியத்தைத் தரவேண்டியதில்லை.

இன்றும் நானையும் நாம் மேற்கொள்ள வேண்டிய பாரதி ஆய்வுகளை நோக்குமூன், இதுகாலவரையில் நடந்தவற்றைச் சுருக்கமாக

நினைந்து கொள்ளுதல் பொருத்தமாகும். காலத்தின் தேவைகளும் போக்குகளும் இலக்கிய விசாரத்தைப் பெருமளவுக்குப் பாதிப்பது இயல்பே. அந்த வகையில், கடந்த காலத்தில் பாரதிபற்றிய நோக்குகளும் மதிப்பீடுகளும் இரு பெரும் பிரிவுகளில் அடங்குவனவாய்க் காணப்படுகின்றன. தேசிய நோக்கு; சமுதாய சீர்திருத்த நோக்கு ஆகிய இரண்டுமே முனைப்பாகச் செயற்பட்டு வந்துள்ளன. அந்நிய ஆட்சியாளராலே தடைசெய்யப்பெற்ற காரணத்தாலும் காலமுதலாகவும் பாரதியார் கவிதைகளின் தேசியப் பண்பும் விடுதலை வேட்கையும் முதன்மை பெற்றன. 'தேசிய கவி' என்ற அடைமொழி அடிபடுவதாயிற்று. தேசம் விடுதலை பெற்ற பின்னர் தவிர்க்க இயலாதவாறு சமுதாயப் பிரச்சனைகள் முன்னிலைக்கு வரத் துவங்கியதும் கவிஞரின் சமுதாய சீர்திருத்தக் கருத்துக்களும் கவிதைகளும் முதன்மை பெறலாயின. அவற்றையும் இருவேறுபட்ட கோணங்களிலிருந்து பார்த்தவர்களே பெரும்பான்மையினர். பாரதி காலத்துக்குப் பின்னர் தமிழ் நாட்டிலே வேகம் பெற்ற சுயமரியாதை இயக்கம் திராவிடர் கழகம், தி. மு. க. இயக்கம், பகுத்தறிவு இயக்கம் என்பன தமது நோக்கில் பாரதிபாரைச் சீர்திருத்தவாதியாகக் கண்டன; காட்டின. வருண சிரம எதிர்ப்பு, பிராமணிய எதிர்ப்பு என்பவற்றுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கியோர் பாரதியாரை - அவர் அந்தணராயிருந்தபோதும் - தம் மவராகவே கொண்டு போற்றினர். பார்ப்பன எதிர்ப்பைப் பாடற் பொருளாக்கிய பாரதிதாசனும் தமது குருபற்றி உயர்ச்சியாகவே பாடினார்.

இந்தநூற் ருண்டில் இருவர் பாசப்பனர்

செந்தமிழ்ப் பற்றுடை யார்கள்

முந்து பாவலன் பாரதி மற்றவன்

முத்தமிழ் வல்லவன் பரிதிமாற் கலைஞன்.

பிராமணராயிருந்தும், சூரியநாராயண சாஸ்திரி என்ற வடமொழிப் பெயரை நீக்கி, பரிதிமாற் கலைஞன் என்ற தனித்தமிழ்ப் பெயரைச் சூட்டிக்கொண்டமைக்காக அவரைப் பாரதிதாசனார் பாராட்டுகின்றார். அதுபோலவே பாரதியாரையும் சாதியெதிர்ப்பு முதலிய சமரசப் போக்குகளுக்காக திராவிடர் இயக்கத்தினர் பாராட்டினர்.

இன்னொரு கோணத்திலிருந்து பொதுவுடமை வாதிகளும் பாரதியாரின் சமுதாய சீர்திருத்த - சமுதாய மாற்றக் கொள்கைகளை முதன்மைப் படுத்தி சோசலிச தத்துவத்தால் ஈர்க்கப்பெற்ற ஒரு கவிஞராக அவரைப் பாராட்டினர். குறிப்பாக ருஷ்யப் புரட்சிபற்றி பாரதி பாடிய பாடல் விதந்து போற்றப்பட்டு வந்துள்ளது. தேசிய ஒற்றுமை, உழைப்பாளர் மகத்துவம், பெண்கள் விடுதலை - முன்னேற்றம், வறுமை ஒழிப்பு முதலியவற்றில் பாரதியார்

காட்டிய மறுக்க முடியாத ஆர்வமும் வேகமும் பொதுவுடைமை ஆர்வலர்களைக் கவர்ந்ததில் வியப்பு எதுவும் இல்லை. இவ்விரு நோக்குகளும் ஓரளவிற்குக் காலத்தின் ஓட்டத்தைப் பிரதிபலித்தன என்பதையும் மறுக்கவியலாது. சிற்சில வரம்புகளுக்குள் அவை செயற்பட்ட போதும் பயனுள்ளவையாய் இருந்தன என்பதும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதே. ஆயினும் அவை இப்பொழுது காலவதியாகிவிட்டன.

பெரும் போக்கான இத்தகைய 'சமுதாய நோக்கு' ஆய்வுகளுக்கு மத்தியில், காவியரசனை மரபிலே பாரதியார் கவிதைகளை மதிப்பீடு செய்த முயற்சிகளும் அருந்தலாக எழுந்தன. 'கண்ணன் என் கவி' (1937) என்ற நூலிலே கு. ப. ராஜகோபாலனும் பெ. கோ. சுந்தரராசனும் (சிட்டி), பாரதியின் கவிதையும் இலக்கிய பீடமும் எத்தகையவை என்பதை அழகியல் நோக்கில் விவரிக்க முயன்றனர். அதனையடுத்து, புதுமைப்பித்தன், ரா. ஸ்ரீ தேசிகன். வி. ஆர். எம். செட்டியார், ஆ. முத்துசிவன் முதலியோர் இரசனை நெறியில் காலத்துக்குக் காலம் பாரதியார் கவிதைகளை விவரித்திருக்கின்றனர். மிகச் சமீப காலம்வரை மேற்கூறிய வகையிலேயே பாரதி ஆய்வுகள் நடைபெற்றுள்ளன.

(இலக்கிய வரலாற்று நூல்களிலே வாய்பாடுரீதியில் அவரைப் பற்றிக் கூறப்பட்டு வரும் செய்திகளை நான் இங்கு கருத்திற் கொள்ள வில்லை.) கடந்த அரை நூற்றாண்டுக் காலத்தில் பாரதியார் வாழ்க்கைச் சரிதங்கள் சிலவும் வெளிவந்துள்ளன. கவிஞரின் குடும்பத்தவர் எழுதியவற்றைத் தவிர வ. ரா. எழுதிய சரித்திரமே சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். பாரதியாரை நேரில் அறிந்தவர்களான ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. ஆசார்ய, பரவி சு. நெல்லையப்பர், வி. சர்க்கரை செட்டியார், ச. சோமசுந்தர பாரதியார். ஏ. வி. சுப்பிரமணிய ஐயர், எஸ். ஜி. இராமானுஜலு நாயுடு முதலியோர் எழுதிய நினைவுக் கட்டுரைகள் பெரிதும் பயனுள்ளவை. அவைபோன்ற குறிப்புகள் வாயிலாகவே பாரதியாரை ஓரளவேனும் துல்லியமாக அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இனி நடக்கவேண்டியது என்ன?

மூன்று தேவைகளை இவ்விடத்திற் குறிப்பிடலாம் என்று எண்ணுகிறேன்.

முதலாவது; பாரதியார் வாழ்க்கையை ஆராய்ந்து நிறுவும் சரிதநூல் இனிமேல்தான் வரவேண்டியுள்ளது. இப்பொழுது நிலவும் வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்கள் இரு வகையின. பாரதியாரை அறிந்தவர்கள்-குடும்பத்தவர், உறவினர், நெருங்கிய நண்பர்கள், அபிமானிகள் - காலத்துக்குக் காலம் எழுதிய நூல்களும் கட்டுரைகளும் சுவையுடையனவாயும் பயன் தருவனவாயும் விளங்குகின்றன. மேலே நான் குறிப்பிட்டதுபோல இவற்றின் மூலமாகவே ஓரளவாகிலும் பாரதியின் அருமையையும் ஆக்கத் திறமையையும் ஈடுபாடுகளையும் நாம் தெரிந்து

கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. ஆயினும் இவை நுண்ணய்வு, செய்ப்படவேண்டியவை. முக்கியமானவையாய் இருக்கும் அதேவேளையில் இவை தனிநபர்களின் நினைவுகளாக அமைந்திருப்பதும் கருதத்தக்கது. பல வருடங்களுக்குப் பின்னர், முதுமை, அயர்வு, மறதி என்பனவற்றின் மத்தியில் இவற்றிற் பல எழுதப்பட்டன. மறதி புரியும் தவறுகள் கொஞ்சமோ?

இன்னொரு வகை நூல்கள் வழிநூல்கள்; சார்பு நூல்கள். முன்னர் வந்த நூல்களைத் தழுவி எழுதப்படுவன இவை. பாட நூல்களாகவும், பொதுநிலைப்பட்ட வாசகர்களுக்கு ஏற்றனவாகவும் இவை இருக்கலாம். ஆனால் பாரதியார் பற்றிய ஆதாரபூர்வமான நூல்களாக இவை அமையமாட்டா.

இன்றைய நிலையில் புதிய ஆராய்ச்சி பூர்வமான வரலாறு எழுதப்படுவது இன்றியமையாதது. பாரதியார் சம்பந்தமான அனைத்தையும் நடுவுநிலையையுடனும், மனச் சார்புகள் எதுவுமின்றி ஆராய்ந்து அந்நூல் எழுதப்படல்வேண்டும். பாரதியாரைப் பற்றிய ஐதீகங்களும் கட்டுக்கதைகளும் எழுந்துள்ளன. இவற்றையெல்லாம் தீர விசாரித்து சான்றுகள் அனைத்தையும் மீளாய்வு செய்து, புதிதாய்க் கிடைக்கக்கூடிய தகவல்களையும் சேர்த்து ஆதார பூர்வமான வாழ்க்கை வரலாறு அவசியம் எழுதப்படல் வேண்டும். அறுதியிட்டுக் கூறும் வகையில் அவ்வாழ்க்கை வரலாறு அமைதல்வேண்டும். மேனாட்டிலே Definitive biography என்று குறிப்பிடுவது போல இனிமேல் ஆராயத்தக்கன எவையுமில்லை என்று கூறும்படியான முழுமையான வரலாறு நூற்றாண்டு விழாவின்போது வருமாயின் பாரதி ஆய்வு மேலும் சிறப்படையும் என்பது உறுதி. இந்த விதத்தில் ரா. அ. பத்மநாபன் அரும்பாடுபட்டு வெளியிட்ட சித்திர பாரதி (1957) முன்மாதிரியாய் விளங்கத்தக்கது. அது ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கில் ஆக்கப்பெற்றது; படங்கள் முன்னுரிமை பெற்றுள்ளன. அதைப்போல மேலும் ஆழமாகவும் விரிவாகவும் நுணுக்கமான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படால் விஞ்ஞான பூர்வமான வாழ்க்கை வரலாற்று நூல் தோன்றும் என்பதில் ஐயமில்லை. அத்தகைய வாழ்க்கை வரலாற்று நூல், பாரதியார் கவிதைகளுக்கு, ஒளிபாய்ச்சி உறுதியான விளக்கங்களை அளிக் கும் என்பது கூறாமலே விளங்கும்.

இரண்டாவது! மூலபாடத் திறனாய்வின் விளைவாகத் திருத்தம் பெற்ற ஆராய்ச்சி பூர்வமான பதிப்பு இதுவரை வெளியிடப்படாமை பெருங் குறையாகும். இப்பொழுது வழக்கிலுள்ள பாரதிநூற் பதிப்புகளிற் பெரும்பரவானவை மூலபாடத்திலிருந்து வெவ்வேறு வகையில் வேறுபட்டவை என்பது மனங்கொளவேண்டியதொன்றாகும். சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையிலிருந்து பள்ளியகரம் நீ. சுந்தராமப்பிள்ளை வரை ஆய்வாளர்கள், பழந்தமிழ் நூல்கள் பலவற்றை மூலபாடத் திறனாய்வு செய்து பதிப்பித்திருக்கின்றனர். எனவே, மூலபாடத் திறனாய்வு

நம்மவர் அறியாதது ஒன்று அன்று. ஆயினும் இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கவிஞனான பாரதியாரின் கவிதைகளும் நுண்ணிய பாடபேத ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படவேண்டியன என்னும் உண்மையைப் பலர் உணர்வதில்லை; சிந்தித்துப் பார்ப்பதில்லை. பாடல்களை அடிபிரித்து அச்சிடும் முறையிலும் பதிப்புக்குப் பதிப்பு வேறுபாடு காணப்படுகிறது. பலபாடல்களின் தலைப்புகள் சில பதிப்பாளர்களால் மாற்றப்பட்டுள்ளன. இவை யாவற்றையும் எண்ணும் பொழுது, பாரதி படைப்புக்களுக்கு ஆராய்ச்சி பூர்வமான மூலபாடத் திறனாய்வு முறையில் அமைந்த பதிப்பு எத்துணை அத்தியாவசியம் என்பது தெளிவாகும். பாரதி நூல்களும் பாடபேத ஆராய்ச்சியும் (1974; 1980) என்னும் கட்டுரையிலே இவ்விஷயத்தை விரிவாக விளக்கியிருக்கிறேன்? அண்மையில் சீனி-விசுவநாதன், டி. வி. எஸ். மணி ஆகிய இருவரும் வெளியிட்டுள்ள பாரதியார் கவிதைகள் (1980) பாடபேதங்களைக் குறிப்பிடுகிறது. 'இந்தப் புதிய பதிப்பு ஆதாரபூர்வமான பதிப்பாகவே மதிக்கப்படவேண்டும் என்பதில் விசேஷ அக்கறையும் கவனமும் செலுத்தி, பல காலங்களில் முயன்று சேகரித்த பல தகவல்களைப் பின் இணைப்புகளாகச் சேர்த்துள்ளோம்' என்று பதிப்பாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இது பலவழிகளில் சிறந்த பதிப்பு என்பதை ஏற்றுக்கொள்வதில் தடையில்லை. இதுவே ஒரு பெரிய சாதனை எனினும் பதிப்பாசிரியர்களின் பேரார்வத்தையும் பெரு முயற்சியையும் பாராட்டும் அதேவேளையில் நூலிலே முறையியல் குறைபாடுகள் உண்டு என்பதையும் சுட்டிக் காட்டவேண்டும். மூலபாடத் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகள் முறையாகக் கடைப்பிடிக்கப்படும்போதே பாடபேத ஆய்வு சிறப்பாக அமையும். இன்னுமொன்று: பாரதி படைப்புகள் கால அடைவில் அவை எழுந்த கால ஒழுங்கில் - இன்னும் பதிப்பிக்கப்படவில்லை. மூல பாடத் திறனாய்வின் ஓர் அம்சமாக Chronology கவனிக்கப்படல்வேண்டும். தமிழ்நாட்டில் பெ. தூரன், ரா. அ. பத்மநாபன், சிதம்பரரகுநாதன் ஆகியோர் இவ்விஷயத்தில் சில முயற்சிகள் மேற்கொண்டுள்ளனர். குறிப்பாக ரகுநாதன் கால அடைவில் கவிதைகளை அமைத்து வைத்திருக்கிறார். அவற்றை நூற்றாண்டு வெளியீடாகப் பிரகரித்தால் பெரும்பயன் விளையும். பரிணாமத்தையும் இனங்கண்டுகொள்ள இத்தகைய பதிப்பு இன்றியமையாததாகும். கவிஞனது ஆன்மவிகசிப்பை அறிந்துகொள்ளவும் அதுவே துணைசெய்யும். மற்றொன்றும் வேண்டற்குரியது. பாரதி நூல்களுக்குச் சொல்லடைவு Corcordance இதுகாறும் தயாரிக்கப்படவில்லை. சொல்லடைவு என்பது, ஒரு நூலிலுள்ள சொல் தொகுதி விளக்கப்பட்டியல். ஆராய்ச்சிக்கு மிக்க அவசியமானது. தமிழில் சங்க நூல்கள் சிலவற்றிற்கும் திருக்குறள், கம்பராமாயணம் முதலிய சில நூல்களுக்கும் சொல்லடைவுகள் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. பாரதியார் நூல்களுக்கு - கவிதைகள், உரை நூல்கள் - அனைத்துக்கும் சொல்லடைவு

தோன்றவேண்டும். ஒப்பியல் ஆய்வு ஒங்குவதற்கும் இவை வேண்டப்படவுன.

முன்றாவது: மார்க்சிய சமூகவியல் அடிப்படையில் பாரதிநூல்கள் மேலும் மேலும் ஆராயப்படவேண்டும். வர்க்க ஆய்வை எவ்வாறு மேற்கொள்வது? அணுகுமுறையில் பாரதியை மதிப்பீடு செய்வது எப்படி? இவை பலரிடையே வாதப் பிரதிவாதங்களை எழுப்பியுள்ளன. புதிய ருஷ்யாவைப் பாடினார் என்பதற்காக கவிஞரைப் புரட்சியாளனாக நாம் புகழ்ந்துரைக்க வேண்டியதில்லை என்பது ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதே. அதேசமயம், பாரதியார் முற்றிலும் புதுமைக் கவிஞர் அல்ல என்ற வாதத்திலும் நியாயம் இல்லாமல் இல்லை. பாரதிபற்றிய முரண்பாடுகளைத் தீர்ப்பது எப்படி? பாரதியை அவனது சரித்திரச் சூழலில் வைத்து நோக்குதல் வேண்டும். இந்தியாவின் - ஆசியாவின் - நவீன வரலாற்றுப் பின்னணியில் பாரதியை நுட்பமாக எடைபோடுவது எப்படி? இவை முக்கியமான கேள்விகள். ஆழமான நுட்பமான-மார்க்சிய ஆய்வுகளின் பயனாகவே இவ்வினாக்களுக்குத் திருப்திகரமான விடைகள் கூறலாம். அவையும் நாம் மேற்கொள்ள வேண்டிய கடமைகளில் சில. இத்துறையில் அண்மையில் சில ஆரம்ப முயற்சிகள் வெளிவந்துள்ளன. கோ. கேசவன், து. மூர்த்தி ஆகியோர் பாரதி பற்றிய கட்டுரைகளில். பாரதி நூல்களின் காணப்படும் முரண்பாடுகளுக்கு இயக்கவியல் அடிப்படையில் விளக்கம் கூற முயன்றுள்ளனர். இத்தகைய ஆய்வுகள் விரிவடைதல் வேண்டப்படுவதாகும்.

பாரதியார் எழுதியன அனைத்தும், குறிப்பாக சிறு சஞ்சிகைகளில், அவர் அவ்வப்போது தமது சொந்தப் பெயரிலும் புனைபெயர்களிலும் எழுதியன யாவும் நூலுருவம் பெற்றுவிட்டன எனக் கூறுவதற்கில்லை. ரா. அ. பத்மநாபன், பெ. தூரன் இருவரின் முயற்சிகளைத் தவிர, பாரதியாரின் இந்தியா பத்திரிகைக் கட்டுரைகள் சிலவற்றைத் தொகுத்து பாரதி நூரிசனம் (1975) என்ற தலைப்பில் இரு தொகுதிகளாக இளசை மணியன் வெளியிட்டிருக்கிறார். இது ஆராய்ச்சியாளருக்கு அரிய பொக்கிஷம். 1906-ம் ஆண்டில் கவிஞரின் சிந்தனைகள் இருந்தவாற்றை இக் கட்டுரைகள் எமக்கு நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. சீனி விசுவநாதன், டி. வி. எஸ். மணி இருவரும் சங்கரவர்த்தினி பத்திரிகையிலே 1905-1906 காலப்பகுதியில் பாரதியார் எழுதிய கட்டுரைகளைத் தொகுத்து 1979ல் தனிநூலாக வெளியிட்டுள்ளனர். பெண்களுக்காக பாரதியார் சிலகாலம் நடத்திய ஏடு சக்கரவர்த்தினி.

“இந்நூற் கட்டுரைகள் மகாகவியின் ஆரம்பகால எண்ணங்களையும் கருத்துக்களையும் பிரதிபலிக்கின்றன என்கொள்வதைப் போலவே, அந்தக்கால அரசியல் நடைமுறைகளையும், அரசியல் தலைவர்களின் அரசியல் ஒழுக்கத்தையும், நேர்மையையும், படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன எனவும் கருத இடமுண்டா

கிறது, மற்றும் சமூகத்தில் பெண்களுக்குரிய எந்தானம் எத்தகையது என்பதையும் தெள்ளத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன சில கட்டுரைக் கருத்துக்கள்”

பதிப்பாசிரியர்களின் கூற்று நூலின் முக்கியத்துவத்தை ஒருவாறு உணர்த்துகின்றது. நூலிற்கு எழுதப்பட்டுள்ள பதிப்புரையும் பயனுள்ளதாகவே அமைந்துள்ளது. சக்கரவர்த்தினி பத்திரிகையில் (1906-ஆகஸ்ட்): “ராஜாராம் மோஹனராயர்” என்ற தலைப்பில் கவிஞர் எழுதிய கட்டுரை பிரசித்திபெற்றது. இந்திய மறுமலர்ச்சியின் விடிவெள்ளியாகக் கருதப்படும் ராஜாராம் மோஹனராயர் பாரதியாரைப் போலவே பூணூலை விட்டெறிந்தவர். முனைப்பான சீர்திருத்தவாதியாகத் திகழ்ந்தவர், வங்காள மறுமலர்ச்சிக்கும் வித்திட்டவர். அவரைப்பற்றி பாரதியார் அக்கட்டுரையின் இறுதியில் கூறியிருப்பது பாரதியாரை அற்புதமாக நமக்குப் புடம்பிடித்துக் காட்டுகிறது.

“ஸ்ரீ புத்தபெருமான், சங்கராசாரியர், கிறிஸ்துவேசு முதலியவர்களைப்போல அத்தனை உயர்ந்த நிலைமையில் ராம்மோஹனர் இருக்கவில்லை. ஜாதிசமயக் கட்டுக்களையெல்லாம் அவர் அறுத்து வெளியேறியபோதிலும் மரணகாலத்தில் அவர் மார்பின்மீது பிராம்ணர்கள் போடுகிற முப்புரி நூல் தவழ்ந்துகொண்டிருந்ததாம். ஐயோ, பாவம்! இத்தேசரக்ஷணையின் பொருட்டு முழுவீரனெருவனையனுப்பம் ஈசனுக்குக் கருணை பிறக்கவில்லை”

எத்தனையோ பாடல்களைவிட இச்சிறுபகுதி பாரதியின் உளப்பாங்கினை துலாம்பரமாய்க் காட்டுகிறதல்லவா? இவ்வாறு முக்கியமான கட்டுரைகள் இன்னும் எத்தனையோ உலகறியாமல் உள்ளன. அவையும் கிடைத்தால் பாரதி ஆய்வுகள் ஆழ அகலம் பெறும் என்பதை வற்புறுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

இறுதியாக ஒன்று. ஒருவரின் நூற்றாண்டு விழா சரி நுட்பமான நேர்மையான - மதிப்பீடுகளுக்கு - மறு மதிப்பீடுகளுக்கு - வழிகோலுவதாய் அமைதல் வேண்டும். ஏலவே தமிழறிஞர் சிலரின் நூற்றாண்டு நிறைவு விழாக்கள் ஆக்கபூர்வமான ஆய்வுகளுக்கும், வெளியீடுகளுக்கும் ஏதுக்களாய் இருந்தன. அதுபோல பாரதி நூற்றாண்டு விழாவும் பயனுள்ள புதுமுகங்களுக்கு உந்துதல் அளிக்கவேண்டும். அவ்வாறு அமைந்தாலன்றி பாரதி பாரம்பரியத்தைப் பக்குவமாக முன்னெடுத்துச் செல்லமுடியாது.

வசந்தம்

கலை இலக்கிய விமர்சன இதழ்

தொடர்புகள்: 'வசந்தம்'

4/4, முத்தவிநாயகர் வீதி,
நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.

செ. யோகநாதன்

**மகாராணி
மீண்டும்
வருவாள்**

இப்படியான சந்தர்ப்பங்களிலே புஷ்பா மௌனம் சாதிப்பதையே வழக்கமாகக் கொண்டு விட்டாள். வெறி பிடித்த குருவிக் குஞ்சினைப் போல கிறீச்சிடுகின்ற கீச்சுக் குரலிலே தர்மராஜன் கத்தத் தொடங்கினால் முனை அவளுக்குத் தகித்தெரியும். ஆனாலும் கணவனும் மனைவியுமாக பதினேழு ஆண்டுகள் அவர்கள் வாழ்ந்து விட்டார்கள். அவர்களின் மூத்த மகன் தர்மசிவராமன். மகள் தர்மஜோதி. கடைசியாக தர்மபிரிய தர்சினி. இவன் அரசாங்க உயர் அதிகாரியாகக் கடமையாற்றுகின்றான். தர்மராஜன் என்றால் நேரத் தவறாமை என்ற கருத்தினைக் கொள்ளலாம் என்று உயர் அதிகாரிகளால் புகழ்ந்து உரைக்கப்படுகின்ற பெருமை இவனுக்கு உண்டு. இந்தப் பதினேழு ஆண்டுகளாக அவன் எடுத்த வீவு நாட்களை பத்து விரல்களினுள்ளே எண்ணி அடக்கி விட்டாம். தர்மஜோதியும், தர்மபிரியதர்சனியும் சனிக்கிழ

மை நள்ளிரவிலேதான் பிரசவமானார்கள். அவ்வகையில் இருவேலை நாட்களினை 'வீவு' எடாமல் தர்மராஜன் மிகவும் மனநிறைவோடு தவிர்த்துக்கொண்டான். இவன் கேட்கின்ற ஏதாவது கேள்விக்கு தர்மசிவராமன் பதில் கூறத் தெரியாமல் சிறிதுநேரம் தாமதித்து விட்டால் போதும் துள்ளத்தொடங்கிவிடுவான் தர்மராஜன். கையும் காலும் வெறிபிடித்தாற்போல ஆடும்.

“உன்னையும் கொம்மா வேலை மினக்கெட்டுப் பெத்துவிட்டிருக்கிறாளே... உனக்காக ஒருநாள் வீவு எடுத்து வீணாக உன்னை வேலையையும் பழுதாக்கிக்கொண்டதுதான் மிச்சம். என்ன செய்யிறது? உன்னை எப்படி வளர்த்து ஆளாக்கப்போறேனோ தெரியேல்லை...”

பதினைந்து வயதான தர்மசிவராமன் தவறு மூக்குக் கண்ணாடியைச் சரிசெய்துகொண்டு மௌனமாகத் தலைகுனிந்திருப்பான். எந்த நேரமும் தலையின்மேலே

சுமைதாங்கியுள்ளவனைப் போல வேதனை பூசியிருக்கிற அவனது முகத்திலே என்றாவது ஒரு புன்னகை இரகசியமாகவே மலரும். அதுவும் இருட்டு மலர்.

“சரி இன்றைக்குப் பாடமாக்க வேண்டிய பத்திரிகைத் தலையங்கத்தைப் பார்த்துப் பிரதிபண்ணினாயா? ஷேக்ஸ்பியரின் ஒத்தெல்லோவில் அந்தப் பதினாரும் பக்கத்தை மனனம் செய்தாயா... என்ன பேசாமலே இருக்கிறாய்? தெளிவாக ஆங்கிலத்தை உச்சரிக்கவேண்டுமென்றால் ஆங்கிலத்திலே பேசித்தான் ஆகவேண்டும். சரி எனது கேள்விக்குப் பதிலைச் சொல்லு...”

தர்மராசன் ஆங்கிலத்தில் கேட்கிற கேள்விக்கு மிரட்சியோடு ஆங்கிலத்திலேயே பதில் சொல்வான் தர்மசிவராமன். உச்சரிப்பு ஈத்தமாயிராவிட்டால் பளீரென்று கன்னத்தைத் தாக்குகிற அறையினை அவன் எதிர்கொள்ளவேண்டி வரும். சாதாரண நோவாயிராது அது காதுகள் கின்னென்று அதிர நட்சத்திரங்கள் கண்களினுள்ளே இடிந்து சிதறுகிற வேதனை அது.

“மூன்றாந்தரமான அரசியல்வாதிகள் இந்த நாட்டையே நாசப்படுத்தி விட்டார்கள். இந்த நாட்டிலேயிருந்து ஆங்கிலத்தை எப்போது தூக்கி எறிந்தார்களோ அன்றுடனேயே இந்த நாட்டினுடைய முன்னேற்றத்தையும் போட்டு உடைத்துவிட்டார்கள். ஜோதி, நீ அந்த ஆங்கிலப் பாட்டையும், பதினைந்து

சொற்களையும் பாடமாக்கி விட்டாயா?”

தர்மஜோதி மலர் மலர் அவனைப் பார்ப்பான். புஷ்பாவைப் போன்ற வட்டமான முகம். பளீரிடுகின்ற கண்கள். சிறிய மூக்கு. எப்போதுமே தகப்பனாரின் கட்டளைகளைச் சிரமேற்கொண்ட இயல்பினைப் பிரதிபலிக்கிற வார்த்தைகள்.

ஆங்கிலத்திலேயே பதில் வரும்.

“ஜோதி, எனக்கு உன்னிலே நல்ல நம்பிக்கையிருக்குது. நீ இங்கிலீசிலே நல்லாகவே கதைக்கிறாய். யூ ஆர் ஏ பிரிஸியன்ட் கேர்ன்”

உற்சாகம் தரும் பதகப்பன் ஆங்கிலத்தையும், தமிழையும் கலந்து பேசினாலும் தான் அவ் சரப்பட்டு தமிழிலே பேசிவிட்டால் தகப்பன் துள்ளிக் குதிப்பான் என்பதனை அனுபவரீதியாகவே உணர்ந்திருக்கிற ஜோதி மௌனமாகத் தாயை நோக்குவான். மகளின் பாவை சொல்லுகிற பாஷையினை உணர்ந்த புஷ்பா, வேதனை கவியப் பெருமூச்செறிவான்.

ஜோதிக்கு இனிமையான குரல். சங்கீதம் அவளை வசீகரிக்கிறது. அவளுடன் படிக்கின்ற புனிதா, பாரதி, சத்யா ஆகிய மாணவிகள் சங்கீத பாடத்தைப் பயில்கிறபோது, இவளும் அவர்களோடுசெல்வாள். சங்கீத ஆசிரியை இயல்பாகவே ஆர்வம் மிக்கவளாயிருந்ததால்வெகுசுடுபாட்

டினோடு மாணவிகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பான். ஜோதிக்குப் பதின்மூன்று வயதானாலும், அந்த இசைவளையத்தினுள்ளே மெய்மறந்து ஆட்படுகின்ற இயல்பினை தன்னையறியாமலே அடையப்பெற்றிருக்கிறாள். பதின்மூன்று வயதிலேயே இசை ஆர்வத்தோடு, ஆர்வமிக்க கண்களோடு, தம்மை மீறிய ஈடுபாட்டோடு ராகசஞ்சாரம் செய்ய முனைகிற ஐத்தகைய மாணவிகள் இதுவரை இந்த சங்கீத ஆசிரியைக்கு வாய்க்கவில்லைத் தான் ஜோதியை ஒருநாள் பாடும்படி கேட்டாள் அவள். ஜோதி பாடுகிறபோது, பாட்டினுள் மெய்மறந்துபோன அவளது முகத்தின் உணர்ச்சியிலே அவளது திறமை கமழ்வதனை உணர்ந்த ஆசிரியை, அவளை சங்கீத வகுப்பிற்குவரும் படி கேட்டாள்.

புஷ்பாவின் முகம் பலமிழந்தது. தகப்பனைப்பற்றி அவள் கவலையோடு கூறினாள்.

மாலையிலே தாயிடம் இதனைக் கூறினாள் ஜோதி. புஷ்பாவிற்கு மகளைப் பார்க்க இரக்கமாயிருந்தது. ரகசியமாகவே வானொலியிலே தமிழ் நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்கிற மகளினுடைய தாபத்தினை மனதார உணர்ந்த புஷ்பா, கணவனிடம் வெகு தயக்கத்தோடு மகளை சங்கீத வகுப்பிற்கும், டியூஷனுக்கும் அனுப்புவோமோ எனக் கேட்டாள்.

மறுகணம், மேசையிலிருந்த ‘ரீடர்ஸ் டைஜஸ்ட்’ திறந்திரு

ந்த கதவில் மோதி, பொதக்கெனக் கீழே விழுந்து பக்கங்கள் சிதறி உருக்குலைந்தது.

ஒவ்வொரு மூலையிலும் பயம் தயங்கி நின்றது.

“புஷ்பா,, நீ உன்னை முட்டாள்தனத்தை பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்காதே. நீ தமிழிலே படித்துப் பட்டம் பெற்றும் என்ன பிரயோசனம்? பிள்ளைகளை என்னை வழியிலே வளரவிடு. உலகத்தை அறியிறதுக்கு இங்கிலீசை விட்டால் வேற வழியில்லை. இங்கிலீஸ் தெரிஞ்சால் உலகத்திலே எந்தப் பக்கத்திலும் போக முடியும். இந்த நாட்டிலே என்னுடைய பிள்ளைகளை நான் கஷ்டப்படவிடமாட்டன், மகாராணி உலகை இப்ப ஆளாமல் இருக்கலாம். ஆனால் இங்கிலீஷ்தான் உலகை இப்போதும் ஆளுது. என்னை பிள்ளைகளின்னை உற்சாகத்தைத் தடுக்காதே...யூ அண்டஸ்ரான்ட்”

2

தர்மராஜனுக்கு அன்று ஒரே மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அலுவலகத்தில் அவன் எல்லோருடனும் வெகு உற்சாகத்தோடு நடந்துகொண்டான். அவனுடைய அமைச்சிலிருந்து, அமைச்சர் அவனது பெயருக்கு தாமே கையெழுத்திட்டு எழுதிய கடிதத்தில் யப்பானிய தொழில்துறை அமைச்சரும், அவரோடு சில தொழில் நுட்பவியலாளர்களும், விஞ்ஞானிகளும் உள்ளடங்கிய குழுவொன்று இங்குவருவதாயும் அவர்கள் இலங்கையின் முக்கிய பகுதிகளுக்குச்

சென்று ஆய்வு நடத்துவார்களெனவும் அதற்கான எல்லா ஒழுங்குகளையும் தர்மராஜனே முழுப் பொறுப்புமெடுத்து மேற்கொள்ளவேண்டும் எனவும் குறிப்பிட்டிருந்தார். இந்த விஷயம் குறித்து தர்மராஜன் மந்திரியின் செயலாளரை நேரிலே சந்தித்துப் பேசியபோது, செயலாளர் இன்னொரு மகிழ்ச்சிகரமான தகவலினையும் வெகு குசகமாகவே தெரிவித்தார். யப்பானில் நடைபெறவுள்ள தொழில் வளர்ச்சிகள் பற்றிய சர்வ தேசக் கருத்தரங்கில் பங்கு கொள்வதற்காகச் செல்லவுள்ள தூதுக் குழுவிலே தர்மராஜனையும் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு அமைச்சர் முடிவெடுத்திருப்பதாக அவர் கூறியபோது டோக்கியோவின் உயர் மாடிக் கட்டிடங்களிலே போய் தர்மராஜனின் மனம் தரித்தது. அடுத்த நாளிலிருந்து மற்றவர்களின் கண்களிலேபடாமல் யப்பானைப்பற்றி வெளியாகிய நூல்களை வாங்கி இரவிரவாகப் படிக்கத் தொடங்கினான் தர்மராஜன்.

யப்பான்; எரிந்து புகைந்த தீமேட்டின் மேலே மனித பலத்தினால் புனரமைக்கப்பட்ட யப்பான்! பசிபிக் சமுத்திரத்தின் தீவுகளாயும், உழைப்பின் வலிமையாகவும் விளங்குகிற யப்பான். இராட்சத மல்லர்களையும் பியூசி மலையினையும், பூக்களின் அலங்கார இக்பானாக் கலையினையும், கெய்ஷா முறையினையும் மின்சக்தியின் வல்லமையினையும் ஒய்வறியாத மனித சுறுசுறுப்

பினையும் தனது இரத்தோட்டமாகக் கொண்ட யப்பான்..... தர்மராஜன் யப்பானுக்குள்ளேயே ஆழ்ந்துபோயிருந்தான். பகற்களவு, இராக் களவு எல்லாமே யப்பானைச் சுற்றியே இருந்தன. இன்னும் மூன்று வாரங்களிற்குப் பிறகுதான் யப்பானியக் குழு இலங்கைக்கு வருகை தரவிருந்தபோதிலும், இப்போதே மிகவும் சுறுசுறுப்பாக அதற்கான ஆயத்த வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தான் தர்மராஜன். அரசாங்கத்தின் எல்லா சாதன வசதிகளையும் இந்த நடவடிக்கைக்காக பயன்படுத்தலாம் என்ற அதிகாரத்தையும் தர்மராஜனுக்கு அமைச்சு கையளித்திருந்தது. தர்மராஜனின் வீட்டு வாசலில் எந்த நேரமும் அமைச்சின் வாகனங்கள் வருவதும் போவதுமாயிருந்தன. தொலைபேசி மணி ஓயாமல் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. வீட்டிலேயும் ஒரு உதவியாளர் கடிதங்களை டைப் அடித்துக்கொண்டிருந்தார் ---

அவர் டைப்பண்ணுவதனைப்புஷ்பாவுக்குச் சுட்டிக்காட்டியவாறு தர்மராஜன் கூறினான்.

“நீமட்டும் இங்கிலிஷ் படித்திருந்தால் உன்னையே இப்ப எனக்கு ஒரு உதவியாளராக நான் வைத்திருக்கமுடியும். நீயோ ஒன்றுக்கும் பிரயோசனமில்லாத விதமாக தமிழிலே படித்துப் பட்டம் பெற்று இப்போ என்னுடைய நிழலிலே வந்து நிற்கியும் இங்கிலிஷ் படிச்ச யாராவது வேலையில்லாமலிருக்கிறதை நீ கண்

டிருக்கிறியா? கேட்டிருக்கிறியா? மண்ணுங்கட்டிப் பாஷைகள் எல்லாம் படிப்பு மொழியான பிறகு எவளவு கஷ்டம் அனுபவிக்கிறீம் பார்த்தியா? யப்பானைப்போல நாடுகள் முன்னேறினதுக்கும், நாங்கள் இருட்டுக்குள்ளே கிடக்கிறதற்கும் இப்ப காரணம் உனக்கு விளங்குதுதானே...”

அவனின் குத்துக்கதைகள் புஷ்பாவின் நெஞ்சினைக் குரூரமாக வடுப்படுத்தி வேதனையை உண்டாக்கின. இவையெல்லாமென்ன... ஓரிரு வருஷத் துயரங்களா? பதினேழு வருடத்துத் துத் தொடர் கதையல்லவா? அவன் தனது துயரத்தினைத் தானே ஆற்ற முயன்றுகொண்டு அங்கிருந்து நடந்தான். ஆயினும் சில நாட்களாக அவனாகும் பிள்ளைகளுக்கும் கொஞ்சம் ஆறுதலிருந்தது. அந்த வீட்டிலே தர்மராஜன் சில விதிமுறைகளை வகுத்திருந்தான். காலையிலே ஆங்கிலத் தினசரி வந்தால் முதற் பக்கத்திலிருந்து கடைசிப் பக்கம் வரை எல்லாவற்றையும் அவர்கள் வாசிக்கவேண்டும். பத்திரிகையின் ஆசிரியத் தலையங்கத்தை ஒவ்வொரு நாளும் வாசித்து அதனை தர்மசிவராமன் பிரதிபண்ணவேண்வேண்டும். அர்த்தம் விளங்காத ஆங்கிலச் சொற்களிற்கு டிக்ஷனரியைப் பார்த்துக் கருத்தைத் தெரிந்து அதனை மனனம் செய்யவேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் ஆங்கில இலக்கியத்திலிருந்து தர்மராஜன் கொடுக்கின்ற கவிதைகளையோ, சன்றையோ, நாடக வசனங்களையோ பாட

மாக்கி சரியான ஆங்கில உச்சரிப்போடு ஒப்புவிக்கவேண்டும். அவன் ஆங்கிலத்திலே கேள்வி கேட்டால் ஆங்கிலத்திலேயே பதில் சொல்லவேண்டும். தவறினால் கன்னத்திலே பளார்... பளார்.. பளார்; உபதேசத்திட்டுகள்! தாங்க முடியாத நையாண்டிச் சித்திரவதைகள்...

யப்பானிய தூதுக் குழுவின் இலங்கையின் சில பகுதிகளுக்கு அழைத்துச் செல்வதற்கான பொறுப்பு தர்மராஜனுக்கு கையளிக்கப்பட்டதன் பிறகு அவன் அந்த வேலைகளோடு ஐக்கியமாகியமையினால் வீட்டின் சில ஒழுங்குமுறைகளும் நெகிழ்ந்து தளர்ந்து போயின. புஷ்பாவோடு பிள்ளைகள் விழுந்து விழுந்து தாய்மொழியிலேயே கதைத்துக் களித்தார்கள். ரீடர்ஸ்டைலஸ்டும், நியூஸ் வீக்கும் ஆங்கில இலக்கியங்களும் இவர்களைப் போலவே ஓய்வுகொண்டன. புகை படிந்த கண்ணாடியைப் பளீச்சென்று துடைத்து விட்டாற்போல தர்மசிவராமனின் முகம் தெளிந்துபோயிருந்தது. அடுத்தடுத்து இரண்டு நாட்கள் பள்ளிக்கூடத்திற்கு ‘கள்ளம் போட்டு’ தமிழ்ப்படங்களினை மெட்னி ஷோவில் பார்த்தான் தர்மசிவராமன். தர்மப்பிரியதர்ஸனி இதுவரைகாலமும் பள்ளிக்கூடத்தில் வாசித்ததமிழ் நாவல்களினையும், சஞ்சிகைகளையும் வீட்டிலே கொண்டு வந்து வாசித்தான். விடுதலைக் காற்றினை இப்போதுதான் சுவாசிப்பவர்களைப்போல ஆனந்தம் புஷ்பித்து மணக்கிற அவர்களின்

முகத்தினைப் பார்த்து மிகுந்த நிறைவுகொண்டு புன்னகை செய்தாள் புஷ்பா.

தர்மஜோதி வாடுவோலியில் இசைப் பயிற்சி நிகழ்ச்சியினை அவதானித்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். வெகு சுதந்திரமாக, தன்னை மறந்த லயிப் பிலே வாடுவோலி இசையிலே ஒன்றிப்போயிருந்தவள் திடீரென்று உள்ளே வந்த தர்மராஜனின் செருமலிலே சிந்தனை கலைந்து, திடுக்கிட்டு, அச்சம் உடலெல்லாம் உலுப்பத் திடுமென எழுந்தாள் 'புஷ்பா... பா...'

கிறீச்சிட்டு எழுந்தது தர்மராஜனின் குரல்.

"இந்த வீட்டிலே என்றை கண் காணிப்பு இல்லாமல் ஒன்றுமே நடவாது, எல்லாம் தலைகீழாகிப் போச்சது .... புஷ்பா"

வாடுவோலியின் குமிழைப் படக் கென்று திருப்பினான் தர்மராஜன். யாரோ ஒருவன் திடீரென 'பொப்' பாடலை சீறிய குரலிலே பாடத்தொடங்கினான். தர்மராஜனின் குரல் அந்தக் குரலின் கழுத்தையும் நெரித்து உச்சஸ் தாயியில் கிறீச்சிட்டது.

"இந்த வீட்டிலே ரேடியோவும் தமிழ் பேசக்கூடாது என்று நான் சொன்னது உங்கள் எல்லாருக்கும் மறந்துபோச்சதா?" பொப் இசைக்காரனின் குரல் ஓய்ந்திட ஆங்கிலச் செய்தி அறிக்கையை வாசிக்க ஆரம்பித்தாள் மிஸிஸ் ஷிராணி கூரே.

3

யப்பானிலுள்ள இலங்கைத்து அுவராலயத்தில் முதலாவது

செயலாளர் சிவலிங்கமும் யப்பானிய அமைச்சர் குழுவோடு இலங்கைக்கு வருவதாகக் கிடைத்த கடைசிச் செய்தியைப் பார்த்தபோது தர்மராஜனுக்கு மனதிலேசிறியதொய்வு விழுந்தது. யப்பானியக் குழுவினைத் தானே தானே முற்றிலும் வழிநடத்திச் சென்று, இங்கு தொழில் முயற்சிகளினை மேற்கொள்வது சம்பந்தமாக விரிவான விளக்கங்களை அவர்களுக்கு விளங்கப்படுத்துவதற்கு அத்துறையிலே தன்னைப் பரிபூரணமுள்ளவனாகப் பயிற்றியிருந்தான் தர்மராஜன். எனினும் என்ன, எப்படியும் தன்னிடம் தான் அமைச்சு முழுப் பொறுப்பையும் சுமத்தியுள்ளதால் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் தானே தான் கவனிக்கவேண்டி வரும் என்று ஏற்கனவே செய்த ஆயத்தங்களே சரியானவையே என்று முடிவெடுத்தவனாக, சிவலிங்கத்தைப் பற்றிய தகவல்களை சேகரிப்பதிலே ஈடுபட்டான் தர்மராஜன். சிவலிங்கம் வடவியடைப்பைச் சேர்ந்த 'நல்ல ஆள்' கொழும்பிலேயே அனேக காலம் வேலைசெய்து பின்னர் நிர்வாக சேவைப் பரீட்சைக்குத் தோற்றி, நிர்வாக சேவையிலே தெரிவாகி அரசாங்கங்களின் செல்வ மகனாக கடந்த ஆறு ஆண்டு காலமாக தொடர்ந்து யப்பானிலுள்ள இலங்கைத் தூதரகத்திலே பணியாற்றி வருபவன். திருமணமானவன், மனைவியைச் சொந்தத்துள், திருமணம் செய்திருக்கிறான். நல்ல திறமைசாலி.

அன்றுமாலை சில தொழில் நுட்பவியலாளர்களையும், இஞ்சினியர்களையும் கொண்ட கூட்டமொன்றினை நடத்தியபோது, அவர்கள் யப்பானியக் குழுவுக்கு தாங்கள் ஒரு இரவு போசனத்தினைக் கொடுக்க விரும்புவதாகக் கூறி, தர்மராஜனிடம் அதற்கான அனுமதியைக் கோரினர். இதுபற்றி அமைச்சின் செயலாளரோடு பேசித்தான் ஒரு முடிவினுக்கு வரவேண்டும் என்பதை தர்மராஜன் நன்றாகவே அறிவாரியினும், அதனை வெளிப்படையாகக் கூறாமல் நாளை, தான் யோசித்துப் பதில் சொல்வதாக அவர்களுக்குக் கூறினான். இரவு படுக்கையில் கிடந்தபடியே யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில் திடுமென அவன் மனத்தினிலே எண்ணமொன்று பளிச்சிட்டது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் யப்பானியத் தூதுக் குழுவின் பாராட்டுதல்களையும் திருப்தியினையும் பெற்றுக்கொண்டுவிட்டால் நிச்சயமாகத் தானும் யப்பானிற்கு சிவலிங்கத்தைப்போல ஐந்தாறு விதத்திலே செல்வதற்கு வாய்ப்புகள் ஏற்படும். அந்த வாய்ப்பினைப் பயன்படுத்தியே தன்னுடைய மூத்த மகன் தர்மசிவராமனை யப்பானிலேயே உயர்கல்வி பெறுவதற்கு அனுமதி பெறலாம் என தர்மராஜனின் மனம் சொல்லிற்று. இதற்கு முன்னேற்பாடாக அங்கிருந்து வருகின்ற தூதுக்குழுவினை மிகவும் திருப்தியும், மகிழ்வும் கொள்ளவைக்க வேண்டும். தன்னுடைய நிர்

வாக அறிவாலும், விஷயத்தைப் புரிய வைக்கிற ஞானத்தாலும், சரளமான ஆங்கிலப் பேச்சுவன்மையாலும் அவர்கள் வெகு நிச்சயமாகக் கவரப்பட்டு விடுவார்கள் என்பதில் ஒரு சந்தேகமுமில்லை. ஆனால் இதனை விட மேலும் ஏதாவது செய்தே ஆகவேண்டும்.... அவர்களுக்கு எனது சொந்தச் செலவிலே சிறந்ததொரு விருந்துப் சாரம் செய்யவேண்டும். மகிழ்விலே அவர்கள் நனைந்து தோயும்படி இந்த விருந்து அமைய வேண்டும்' சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த தர்மராஜனின் மனம் இப்போது அமைச்சின் செயலாளரை நினைத்துக்கொண்டது. செயலாளர் வெள்ளைக்காரன்காலத்து அதிகாரி, யப்பானின் பியூசி எரிமலையைப் போல, குணாதிசயம் அறிய முடியாதவன். பியூசி எரிமலை உறங்கிக் கொண்டேயிருக்கும். திடீரென அதிர்ந்து குமுறினால் மனிதனால் தாங்கமுடியாது போய்விடும். பியூசி மலையைப்பற்றி நினைக்கிற பொழுதெல்லாம் இப்போது செயலாளரைத்தான் நினைவுக்கு வருகிறது. அந்த மனிதனைச்சரிப்பண்ணவேண்டும். அவரது 'வீக் பொயிள்' தர்மராஜனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதனை உபயோகித்துத் தான் இந்த விடயத்தை வெற்றிகரமாக நடத்தமுடியும். குமாரிஹாமிக்கு தொலைபேசி எடுத்துப் பேசியபோது தடங்கலின்றி அதுவும் ஏற்பாடாகிவிட்டது. தர்மசிவராமனுக்கு நல்ல நாகரிகமான இரண்டு மூன்று உடுப்புகள் தைக்க

வேண்டும். அதனை விட ஆங்கிலத்தில் சரளமாக அவர்களுடன் பேசுவதற்கேற்ற முறையில் இன்னும் சிறப்பாகப் பயிற்சி கொடுக்கவேண்டும். அவனது அலுவலகத்தில் ஸ்டெனோவாகப் பணிபுரிகிற மிஸ். சொலமன் அட்சரகத்தமாக ஆங்கிலம் பேசுவாள். அவளோடு பேசி தினமும் மூன்று மணித்தியாலங்களுக்கு தர்மசிவராமனுக்குப் பேச்சுப் பயிற்சிக்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். மிஸ் சொலமன் அதை மறுக்கமாட்டாள். புஷ்பாவிடம் சில அடிப்படையான ஆங்கிலப் பேச்சு வழக்குகளைக் கூறி, அவற்றை நினைவில் வைத்திருக்கும்படியும், பேசுவதில் சிக்கல் வந்தால் வெறுமனே புன்னகை செய்து விட்டு மேற்கொண்டு பேசாதிருக்கும்படியும் தர்மராஜன் அவளிடம் அறிவுறுத்தினான். அந்த வேளையிலும் ஆங்கிலத்தினை விட்டு, தேசிய மொழிக்கு கல்வித் திட்டத்தை மாற்றிய மூன்றாந்தர அரசியல் வாதிகளைத் திட்டித் தீர்க்கத் தவறவில்லை தர்மராஜன். இப்படியான சந்தர்ப்பங்களிலே புஷ்பா மௌனம் சாதிப்பதனையே வழக்கமாகக் கொண்டாட்டாள்.

4

விமானத் தளத்திலே ஜப்பானியத் தூதுக்குழுவை, அமைச்சர் தனது அதிகாரிகளுடன் சென்று வரவேற்றார். பரஸ்பரம் ஒருவரை யொருவர் அறிமுகம் செய்துகொண்டபின் அவர்க

ளுக்குரிய தங்கிடமான ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டலிற்கு அவர்களை அழைத்துச் சென்றான் தர்மராஜன். அவர்களுடன் சிவலிங்கமும் நிழல்போலத் தொடர்ந்து வருவது தர்மராஜனுக்கு எரிச்சலினை மூட்டியதை தர்மராஜனின் முகம் தெட்டத் தெளிவாகக் காட்டிற்று. எனினும் சிவலிங்கத்தையும் பகைத்துக் கொள்ள விரும்பாத தர்மராஜன் தருணம் வருமாயின் ஆங்கிலேயனின் 'பிரித்தானுகின்ற தந்திரத்தை' மேற்கொள்ள மனதினுள்ளே திட்டமிட்டிருந்தான்.

நிகழ்ச்சிநிரலில் முதல்நாளிலிருந்து மூன்று தினங்களுக்கு அவர்கள் மகாவலிகங்கைப் பிரதேசத்திலே தங்கி, தொழில், நிர்மாண வாய்ப்புகளைப்பற்றி பரிசீலனை செய்யவேண்டும். மறுநாள் விடிந்தால் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு குளிருட்டப் பெற்ற மோட்டார் வாகனங்களிலே மகாவலிகங்கைப் பிரதேசத்திற்குச் செல்லவேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டு மாலை, ஹோட்டல் வாசலுக்குப் போனபோது, அறையினுள் சிவலிங்கம் இருந்ததைக் கண்டதும் தர்மராஜனுக்குச், சினம் பொம்மிப் பொருமிற்று. அதை மனதினுள்ளேயே வாங்கிக்கொள்ளாதவர்போல, சிவலிங்கம் தனது வழுக்கைத் தலையினைத் தடவியவாறே, "நானும் இந்த ஹோட்டலிலேயே தங்கியிருக்கிறேன். அதுதான் வசதி. இவர்களுடன் உதவிக்குச் செல்லும்படி எனக்கு

கூறப்பட்டிருக்கிறது" என்ற போது அதற்குப் பதில் சொல்ல தர்மராஜனின் வாய் உன்னிய வேளையில் அங்கிருந்த ஹியூஜி குக்குடா என்ற ஸ்கொட்லாந்திலிருந்து வந்த பார்த்து யப்பானிய மொழியில் ஏதோ கேட்க, சிவலிங்கமும் யப்பானிலேயே பதில் கூறினார்.

"மிஸ்டர் தர்மராஜன், நீங்கள் ஓர் சிறந்த நிர்வாகி என்று அமைச்சிலே கூறினார்கள். அது நல்லது. ஆனால் உங்களுக்கு யப்பானிய மொழி தெரியுமா?"

அவரைப் பார்த்து அலட்சியமாகச் சிரித்தான் தர்மராஜன். பின்னர் சிவலிங்கத்தைப் பார்க்கிலும் சரியான உச்சரிப்புடன் ஆங்கிலத்திலே தர்மராஜன் பதில் சொன்னான்.

"விப்பாயிருக்கிறது நீங்கள் கேட்பது? தொழில்நுட்பவியல், ஆராய்வு சம்பந்தமான சகல விஷயங்களையும் இந்த அறிஞர்களுக்கு வெகு தெளிவாக என்னால் ஆங்கிலத்திலேயே விளங்கவைக்கமுடியும். அவர்களுக்கும் ஆங்கிலத்திலே பரிமாற்றமாக உள்ளதுதான் கலப்பாயிருக்கும்." அவனது வார்த்தைப் பரபரப்பினைக் கவனத்திலே கொள்ளாத சிவலிங்கம் நிதானமாகக் கூறினார்:

'மிஸ்டர் தர்மராஜன். நீங்கள் எண்ணியிருப்பது தவறு இந்தத் தூதுக்குழுவில் வந்துள்ள எவருக்கும் யப்பானிய மொழியினைத் தவிர வேறு பாஷையே தெரியாது.... அத்தோடு... 'என்ன?' அதிர்ந்துபோன தர்மராஜனின் மூளைக்குள் பியூசி குமுறிக் குளம்பு கக்கிற்று....

5

❧❧❧

வெகு ஜனரீதியாக ஒரு கலை ஊடகத்திற்கான உற்சாகமான உந்துதலை நாம் வாழ்க்கையிலிருந்தும், அதன் ஆழமான வேர்களிலிருந்தும் தான் பெறவேண்டும். செயற்கையான ஒரு அடிப்படையை, பொறுப்பற்ற கதைப் பின்னலை எவ்வளவு திறமையான உத்திகளாலும் எடுத்து நிறுத்தமுடியாது.

- சத்யஜித் ரே

"யேஸ் மிஸ்டர் தர்மராஜன். நீங்கள் நினைப்பதுபோல அவர்கள் தங்களின் ஆராய்ச்சியை ஆங்கில மொழியிலே நடத்தவில்லை. யப்பான் மொழியில் படித்து, யப்பான் மொழியிலே சிந்தித்து யப்பானிய மொழியிலேதான் சாதனைகளை நிலைநாட்டுகிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் பலத்திலேதான் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள்.... எங்களைப் போல ஒரு புறம் தமிழ் விழாக்கள் நடத்திக்கொண்டு மறுபுறத்தில் இன்னமும் அடிமை மனோபாவத்தோடு அவர்கள் வாழ்க்கை நடத்தவில்லை. நாங்கள் இன்னமும் மகாராணி எங்களை வந்து ஆளவேண்டுமென்று விரும்பிக்கொண்டிருக்கிறோம்....."

சிவலிங்கம் அடங்கிய குரலிலே கூறிக்கொண்டிருக்கின்றபோது பியூஜி மலையின் எரிமலைக் குழம்பு சள் தர்மராஜனின் மூளையினுள் தியாய், தளலாய் சீறிக்கொண்டிருந்தன.....

வசந்தம்/17

வசந்தம்/16

லா சூன்

**வாழ்க்கை அனுபவங்களும்,
கலைவெளிப்பாடும்.**

இளைஞகை இருந்த பொழுது நானும் எத்தனையோ கனவுகள் கண்டேன். அவற்றில் பல இன்று மறந்துவிட்டன. அதில் கவலைப் படுவதற்கு எதுவுமிருப்பதாகவும் எனக்கு தெரியவில்லை. ஏனெனில் கடந்தகாலத்தை அசைபோடுவது இன்பமானதாக இருந்தாலும் கூட சில சந்தர்ப்பங்களில் அது ஒருவனைத் தனிமை உணர்விலும் ஆழ்த்துகின்றது. தவிரவும் ஏகாந்தமான கடந்தநாட்களின் நினைவுகளை உணர்வால் பற்றிக்கொண்டு தொங்குவதில் எதுவித அர்த்தமுமில்லை. இருந்தாலும் எனது கஷ்டம், என்னால் எல்லாவற்றையும் பூரணமாக மறந்துவிட முடிவதில்லை. அப்படி எனது சிந்தனைகளிலிருந்து துடைத்து விட முடியாத சில நினைவுகளின் பேரே இக்கதைகளாகும்.

நாலு வருடங்களுக்கு மேலாக அநேகமாக ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு அடைவு கடைக்கும் ஒரு மருந்துக் கடைக்கும் நான் போவதுண்டு. எனக்கு அப்பொழுது எத்தனை வயது என்பது ஞாபக

மில்லை. ஆனால் அந்த மருந்துக் கடையின் இரும்புப்பெட்டி என தளவு உயரமாகவும், அடைவு கடையின் இரும்புப்பெட்டி என்னைவிட இரண்டு மடங்கு உயரமாகவும் இருக்கும். அடைவு கடையில் துணி மணிகளையும் நகைகளையும் கொடுத்து அங்கு அலட்சியமாகத் தூக்கியெறியப்படும் பணத்தை எடுத்துச் சென்று நீண்ட நாட்களாக நோயாளியாக இருந்த எனது தந்தைக்காக மருந்துக்கடையில் மருந்து வாங்கிப் போவேன். வீட்டிற்குப் போன பின்னரும் எனக்கு அநேக வேலைகள் காத்திருக்கும். ஏனெனில் எனது தந்தைக்கு மருத்துவம் செய்தவர் ஒரு பிரபலமான வைத்தியர். அவர் கோடைக்காலத்தில் பிடுங்கிய ஒருசாதி வேர், மூன்று வருடம் பனிக்குள் வைத்த கரும்பு, இரட்டை சிள்வண்டு போன்ற பெறுவதற்கு மிகவும் அரிதான மூலிகைகளைப் பாவித்தார். ஆனால் எனது தந்தையின் சுகயினமோ கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சீர்கெட்டு அவரது மரணத்தில் முடிவுற்றது.

செல்வத்திலிருந்து வறுமைக்குத் தாழ்ந்தவர்கள் அந்த மாற்றத்தினூடாக உலகின் உண்மைத் தன்மையை சரிவரப் புரிந்துகொள்ளக்கூடும் என நான் நம்புகின்றேன். இட மாற்றத்தையும், சூழ்நிலை மாற்றத்தையும் நான் விரும்பியதால் நான்கினிலுள்ள 'கியநான்' கடற்படைக் கல்லூரிக்குப் போக விரும்பினேன். எனது பயணச் செலவிற்கு 8 டாலர்கள் சேகரித்துத் தந்து நான் விரும்பியபடி செய்யவிடுவதைத் தவிர எனது தாயாருக்கு வேறு மார்க்கம் இருக்கவில்லை. எனது தாயார் அழுததும் இயற்கையானதே. ஏனெனில் அக்காலத்தில் இலக்கிய, பொது நூல்களைக் கற்றுவிட்டு அரசாங்கப் பரீட்சை எழுதுவதுதான் சரியான வழக்கமாக இருந்தது. அந்நிய பாடங்களைக் கற்கும் ஒருவன் வேறுவழியின்றி அந்நிய பிசாசுகளுக்கு தன்னை விற்றுவிட்ட ஒன்றிற்கும் உதவாத ஒருவனாகக் கருதப்பட்டான். இவற்றைத் தவிர என்னை விட்டுப் பிரிவதும் எனது தாயாருக்கு கவலையாக இருந்தது. எனினும் நான் 'நான்கினிற்குச் சென்று 'கியனான்' கடற்படைக்கல்லூரியில் சேர்ந்தேன். இங்குதான் நான் முதன்முறையாக இயற்கை விஞ்ஞானம், கணக்கு, பூமிசாஸ்திரம், சரித்திரம், வரைதல், உடற்பயிற்சி போன்ற பாடங்களைக் கேள்வியுற்றேன். உடற்கூறு சம்பந்தமான பாடங்கள் எதுவும் அங்கு கற்பிக்கப்படவில்லை. ஆனால் 'மனித உடல் சம்பந்தமான புதிய பாடம்', மற்றும்

ரஸாயனம், சுகாதாரம் சம்பந்தமான வியாசங்கள் கொண்ட நூல்களைக் கண்டோம், இப்பொழுது நான் அறிந்துகொண்டவாற்றிலுடன் இதற்குமுன்னர் நான் அறிந்திருந்த மருத்துவர்களது பேச்சுக்களையும் முறைகளையும் ஒத்து நோக்கியபொழுது அவர்கள் உண்மையில் ஒன்றும் தெரியாதவர்கள் அல்லது ஏமாற்றுக்காரர்கள் என்ற முடிவிற்கு நான் வந்தேன். இவர்களால் பாதிக்கப்பட்ட நோயாளிகளமீதும் அவர்களது குடும்பங்களின் மீதும் எனக்கு இரக்கம் ஏற்பட்டது. இவற்றுடன் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சரித்திர நூல்களிலிருந்து யப்பானிய சீர்திருத்தம் முக்கியமாக மேற்கத்தைய மருத்துவ விஞ்ஞானம் யப்பானிற்கு வந்த பின்னரே ஏற்பட்டதென்பதையும் நான் அறிந்தேன்.

இம்மாதிரியான எண்ணங்கள் யப்பானிலுள்ள பிரதேச மருத்துவக் கல்லூரி ஒன்றிற்கு என்னை இட்டுச் சென்றது. சீனாவிற்கு நான் திரும்பியவுடன் பிழையான முறையில் மருத்துவம் செய்யப்படும் என்ற தந்தை போன்ற நோயாளிகளுக்கு சிகிச்சை செய்வேன். யுத்தம் வரின் படையில் சேர்ந்து டொக்டராகப் பணியாற்றுவேன். அதே நேரத்தில் சீர்திருத்தத்தில் எனது நாட்டு மக்களுக்குள்ள நம்பிக்கையைப் பலப்படுத்துவேன் என இனிய கனவுகள் கண்டேன்.

தற்காலத்தில் அணு உயிரியல் கற்பிப்பதற்கு என்ன முறைகளைக் கையாளுகின்றார்கள் என்பது

எனக்குத் தெரியாது. அக்காலத்தில் உயிர் அணுக்களைக் காட்டுதற்கு விளக்கு வெளிச்சத்தில் நிழற்படக் காட்சிகள் காட்டுவார்கள். பாடம் முன்னதாக முடிவடைந்துவிட்டால் நேரத்தை நிரப்புதற்கு இயற்கைப் படங்களையோ, புதினப் படங்களையோ ஆசிரியர் காட்டுவார். அப்பொழுது ரஷ்யாவிற்கும் யப்பானிற்கும் யுத்தம் நடந்து கொண்டிருந்த காலம். அநேக யுத்தம் சம்பந்தமான படங்கள் காட்டப்பட்டன. அப்பொழுதெல்லாம் மற்ற மாணவர்களுடன் சேர்ந்து நானும் ஆரவாரிக்கவும் கைதட்டவும் வேண்டியிருந்தது. எனது நாட்டுமக்களைக் கண்டோ அனேக நாட்களாகி விட்டன. இந்நிலையில் ஒரு நாள் சில சீனர்களைக் கொண்ட படம் ஒன்று காட்டப்பட்டது. அவர்களில் ஒருவன் கட்டப்பட்டிருந்தான். மற்றவர்கள் அவனைச் சுற்றி நின்றனர். அவர்கள் பலசாலிகளாக ஆனால் சுரணையற்றவர்களாகத் தென்பட்டனர். கைகள் கட்டப்பெற்று நிற்பவன் ஒரு ரஷ்ய உளவாளியென்றும், மற்றவர்களுக்கு எச்சரிக் கையாக அவனது தலை யப்பானியப் படையினரால் வெட்டப்பட இருப்பதாகவும், மற்ற சீனர்கள் அக்காட்சியைக் கண்டு களிப்பதற்கு நிற்பவர்கள் எனவும் அப்படத்திற்கு விளக்கம் தரப்பட்டது. அந்தத் தவணை முடிவதற்கு முன்னரே நான் டோக்கியோவை விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டேன். அந்தப்படத்திற்குப் பின் மருத்

துவ விஞ்ஞானம் அப்படியொரு முக்கியமானதல்ல என நான் உணர்ந்தேன். ஒரு நலிந்த பின்தங்கிய நாட்டின் மக்கள் எவ்வளவுதான் பலசாலிகளாக சுக தேகிகளாக இருந்தாலும், இது போன்ற ஈனக் காட்சிகளின் உதாரணங்களாகவோ அல்லது அவற்றின் பார்வையாளர்களாகவோ தான் ஆக்கப்படுவர். அப்படிப்பட்ட மக்களில் எத்தனை பேர் நோயினால் மாண்டாலும் அது பெரிய கவலைக்குரிய விடயமல்ல. எல்லாவற்றிற்கும்முதலாக அம்மக்களின் உணர்வுகள் மாற்றப்படவேண்டும். இதற்குச் சிறந்த வழி இலக்கியம்தான் என அக்காலத்தில் நான் கருதியதால் ஒரு இலக்கிய இயக்கத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதெனவும் நான் முடிவு செய்தேன். அப்பொழுது டொக்கியோவில் பல சீன மாணவர்கள் சட்டம், அரசியல், பொளதீசம், ரசாயனம் மற்றும் பொலிஸ்வேலை, யந்திரநுட்ப வேலைபோன்ற பாடங்களைக் கற்று வந்தனர். ஆனால் இலக்கியமோ, ஓவியமோ கற்கும் ஒரு மாணவனும் இருக்கவில்லை. இப்படிப்பட்ட சாதகமற்ற சூழ்நிலையிலும்கூட ஒத்தநோக்கமுள்ள சிலரைக் கண்டுபிடிக்கும் அதிர்ஷ்டம் எனக்கிருந்தது. அத்துடன் வேறு சிலரையும் சேர்த்து, கலந்து ஆலோசித்து முதன் முயற்சியாக ஒரு சஞ்சிகையை ஆரம்பிப்பதென முடிவு செய்தோம். அதன் பெயர் அது ஒரு புதிய பிறப்பென்பதைக் குறித்தது. அப்பொழுது நாம் பழம் இலக்கியங்களில் ஆர்வம் உள்ளவர்களாக

இருந்தமையால் அதற்கு 'சின் செங்' (புது வாழ்வு) எனப் பெயரிட்டோம்.

பிரசுரத்திற்கான காலம் நெருங்க சில ஆதரவாளர்கள் எம்மை விட்டு விலகினர். பின்னர் பணமும் வாபஸ்பெறப்பட்டது. ஈற்றில் நாம் மூவரே எஞ்சி நின்றோம். எம்மிடமோ ஒரு சல்லிக்காக இல்லை. பத்திரிகையை எந்தக் கெட்ட நேரத்தில் ஆரம்பித்தோமோ எமது தோல்வியை முறையிடுவதற்குக் கூட ஒருவருமில்லை. பின்னர் நாம் மூவரும் கூட பிரியவேண்டியிருந்தது; கனவுலக வருங்காலம் சம்பந்தமான எமது பேச்சுக்களும் ஓய்ந்தன. 'புது வாழ்வின' குறைப்பிரசவம் இப்படியாக முடிவுற்றது.

அப்பொழுது எனக்கு எதுவுமே விளங்காத பொழுதும் பின்னர் இம்முயற்சிகளின் வியர்த்தங்களை நான் புரிந்துகொண்டேன். ஒருவனது முயற்சிகளுக்கு ஆதரவு கிடைத்தால் அது அவனை உற்சாகப்படுத்தும். மாறாக எதிர்ப்பை எதிர்கொண்டால் அது அவனைப் போராடத் தூண்டும். ஆனால் வாழும் மக்கள் மத்தியில் இருந்து கொண்டு அவன் எழுப்பும் குரலிற்கு எதுவித ஆதரவையோ எதிர்ப்பையோ பெறாமல் எல்லையற்ற பாலைவனத்தில் துணையின்றி தன்னந்தனியான நிற்பது போல விடப்படுகின்றன அதுதான் அவனுக்கு ஏற்படக்கூடிய மிகப் பெரிய துர்ச்சம்பவமாகும். இவற்றால் நான் தனிமையை உணரத் தொடங்கினேன்.

இந்தத் தனிமை உணர்வு நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து எனது ஆத்

மாவை ஒரு பெரும் நச்சுப் பாம்பு போலச் சுற்றியது.

எனது அளவிட முடியாத இந்தத் துக்கத்திலும் கூட எனக்கு மன வெறுப்பேற்படவில்லை, ஏனெனில் இந்த அனுபவம் என்னைச் சிந்திக்க வைத்தது; பெரும் தொகையான மக்களைத் தனது அழைப்பில் திரட்டக்கூடிய வீரனைப்போன்றவனல்ல நான் என்பதை உணர வைத்தது.

இருந்தாலும் எனக்கு மிகவும் வேதனையைத் தந்துகொண்டிருந்த தனிமை உணர்வு அகற்றப்படவேண்டியிருந்தது. ஆகவே எனது உணர்வுகளை மழுங்கடிப்பதற்கு பலமுறைகளையும் கையாண்டேன். காலத்திற்கு ஏற்ற உணர்வுகளுடன் என்னை ஐக்கியப்படுத்தினேன். கடந்த காலத்திற்குத் திருப்பினேன். முடிவில் கூடுதலான தனிமையையும், துன்பத்தையுமே நான் கண்டேன். அல்லது அனுபவித்தேன். அவற்றை நான் இங்கு மறுபடியும் நினைவுபடுத்த விரும்பவில்லை. அவை என்னுடன் அழிந்துபோகட்டும். இருப்பினும் எனது உணர்வுகளை மழுங்கடிக்க நான் எடுத்த முயற்சிகள் வீண்போகவில்லை. - எனது உற்சாகத்தையும் இளமையின் துடிப்பையும் நான் இழந்துவிட்டேன்.

'சொசிங்' விடுதியில் மூன்று அறைகள் இருந்தன. அவற்றின் முற்றத்தில் இருந்த மரத்தில் ஒரு பெண் சுருக்கிட்டுத் தற்கொலை செய்துகொண்டாளாம். அம்மரம் கைக்கெட்டாதது அளவிற்கு வளர்ந்துவிட்ட பின்னரும்

கூட அவ்வறைகள் பாவிப்பார் அற்றுக் கிடந்தன. அங்கு நான் சில வருடங்கள் தங்கி பழைய சுவடிகளிலிருந்து பிரதிகள் எடுத்துக்கொண்டிருந்தேன். என்னைப் பார்க்க வந்தவர்கள் மிகச் சிலர். நான் பிரதிகள் எடுத்துக்கொண்டிருந்த சுவடிகளில் அரசியல் பிரச்சனைகளோ அல்லது வேறு சர்ச்சைக்குரிய விஷயங்களோ இருக்கவில்லை. இப்படியே அமைதியாக எனது காலம் கழிந்து விடவேண்டும் என்பதுதான் எனக்கிருந்த ஒரே ஆசை. வேனிற்கால இரவுகளில் நுளம்புகள் அதிகமாக இருக்கும்பொழுது நான் அந்த மரத்தின்கீழ் அமர்ந்து விசிறியால் விசிறியபடி அடர்ந்த இலைகளினூடாக வானத்தில் தெரியும் புள்ளிகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். அப்பொழுது மாடையில் வெளிப்போந்த கம்பளிப் பூச்சிகள் எனது கழுத்தில் விழுந்து சில்லிடும்.

என்னுடன் பேசுவதற்கென எப்பொழுதாவது வரும் ஒரே நபர் எனது பழைய நண்பர் சின்னின்-யி என்பவராகும். அவர்தனது பெரிய ஆகிருதியை அந்த உடைந்த மேசையின்மேல் இருத்தி தனது, நீண்ட அங்கியைக் களற்றியபடி, எனக்கு எதிர்முகமாக அமருவார். இத்தனை அனுபவங்களுக்குப் பின்னரும் அவரது இதயத் துடிப்பு இன்னமும்வேகமாக இருப்பதாகவே தோன்றும்.

ஒருநாள் நான் பிரதிகள் எடுத்த சுவடிகளைப் பார்த்துவிட்டு 'இவற்றைப் பிரதி செய்வதால் என்ன பலன்' என என்னை வினவினார். "எதுவித பலனும்இல்லை"

"அப்படியாயின் ஏன் பிரதியெடுக்கின்றீர்?"

"எதுவித குறிப்பிட்ட காரணத்திற்காகவுமில்லை"

"நீர் ஏதாகுதல் எழுதலாம் என நினைக்கின்றேன்"

அவர்கள் 'நவீன இளைஞன்' என்ற பத்திரிகையொன்றைப்பிரசுரித்து வருவதாகநான் அறிந்திருந்தேன். ஆனால் அதுவரை அது சாதகமாகவோ பாதகமாகவோ எதுவித பிரதிபலிப்பையும் ஏற்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. இதனால் தனிமை உணர்வு அவர்களுக்கும் பாதித்துக்கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என நான் நினைத்தேன். இருந்தாலும் நான் கூறினேன்:

"யன்னல் எதுவுமில்லாத ஒரு உடைக்கமுடியாத இரும்பு வீட்டில் பலர் இருக்கின்றார்கள் என நினையுங்கள். அவர்கள் விரைவில் மூச்சுவிட முடியாமல் இறந்துவிடுவார்கள். ஆனால் அவர்கள் நித்திரையில் இருப்பதால் மரணத்தின் வேதனையை உணர மாட்டார்கள். ஆனால் நீர் பெரிதாகச் சத்தம் போட்டு அரைத் தூக்கத்தில் இருக்கும் சிலரை எழுப்பி அந்த தூர் அதிர்ஷ்டம் பிடித்தவர்களை மரணத்தின் வேதனையை அனுபவிக்கும்படி விடுவதால் நீர் அவர்களுக்கு உதவி செய்வதாக நினைக்கமுடியுமா?"

"ஆனால் ஒரு சிலர் எழுந்துவிட்டதால் அந்த இரும்பு வீட்டை உடைக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பம் முற்றுக இல்லை என நீர் கூறமுடியுமா?"

உண்மைதான் எனது சொந்த அபிப்பிராயங்கள் எப்படியிருந்த

பொழுதும் அந்த நம்பிக்கையை என்னால் முற்றாகத் துடைத்துவிட முடியவில்லை. ஏனெனில் அது வருங்காலத்தைப் பொறுத்த ஒன்று. அந்த நம்பிக்கை இருக்கக் கூடும் என்ற உவரது வாதத்தை எமக்குத் தெரிந்த காரணங்களைக் கொண்டு என்னால் மறுத்துரைக்கவும் முடியவில்லை. ஆகவே நான் எழுதுவதற்கு ஒப்புக் கொண்டேன். அதன் பலனாக "ஒரு பைத்தியகாரனின் குறிப்புக்கள்" என்ற எனது முதல் கதை தோன்றியது. அன்றிலிருந்து என்னால் எழுதுவதை நிறுத்தமுடியவில்லை. காலத்திற்கு காலம் நண்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, ஏதோ ஒரு சிறுகதை எழுதி ஒரு டசினிற்கும் அதிகமான கதைகள் எழுதினேன்.

என்னைப் பொறுத்தமட்டில், ஏதாவது சொல்லுதல் வேண்டும் என்ற பேரவா எனக்கு இப்பொழுது இல்லை. இருந்தாலும் கடந்தகால தனிமையின் வேதனையை நான் முற்றாக மறக்காததாலோ என்னவோ, தனிமையில் இன்று போராடிக்கொண்டிருப்பவர்கள் மனம் சலியாமல் அவர்களை உற்சாகமுட்டும் பொருட்டு அடிக்கடி நான் குரல் எழுப்புகின்றேன். எனது இந்தக் குரல் துணிகரமானதோ, சோகமானதோ, வெறுக்கத்தக்கதோ, அர்த்தமற்றதோ என்பதையிட்டு எனக்குக் கவலையில்லை. இருந்தாலும் அது ஒரு போர்க்குரலாதலால் எனது

மனச்சாட்சிக்கு இயற்கையாகவே நான் கீழ்ப்படிதல்வேண்டும். ஆகவேதான் நான் அடிக்கடி குறிப்பால் உணர்த்தும் முறைகளைக் கையாண்டேன். உதாரணமாக 'மருந்து' என்ற கதையில் மகனின் சமாதியில் எங்கிருந்தோ ஒரு மலர் வளையத்தைத் தோற்று வித்தேன். 'நாளை' என்ற கதையில் நாலாவது சானின் மனைவிக்கு தனது மகனையிட்டு எதுவித ஆசையுமில்லை எனக்கூறாமல் விட்டேன். ஏனெனில் எமது பெரியவர்கள் அப்பொழுது சர்வபிரதி உலவாதத்தை எதிர்த்தனர். என்னைப் பொறுத்தமட்டில் நான் இளைஞனாக இருந்தபொழுது, கனவு கண்டதைப்போல இன்று இனிமையான கனவுகள் கண்டு கொண்டிருக்கும் இளைஞர் கூட்டத்தை நான் கொடிதெனக் கண்ட தனிமை உணர்வு தொற்றுவதை விரும்பவில்லை.

இதனால் எனது சிறுகதைகள் கலைப்படைப்பென்ற முறையில் எவ்வளவோ பின்தங்கி நிற்கின்றன என்பது தெளிவாகின்றது. ஆகவேதான் அவைகள் கதைகள் என அழைக்கப்படுவதையும், புத்தக உருவில் வெளி வருவதையும் எனது அதிர்ஷ்டமாக கருதுகின்றேன். இப்படியான அதிர்ஷ்டம் என்னைச் சிறிது சலனப்படுத்தினாலும் கூட, மக்கள் உலகில் எனது கதைகளிற்கு வாசகர்கள் குறைந்த பட்சம் தற்காலத்திலாவது இருக்கின்றார்கள் என்ற நினைப்பு எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

உண்மைக்குத் தாலிகட்டிக்கொண்ட கலை, நிச்சயமாக அதற்குரிய வெகுமதியினைப் பெற்றேதீரும்.

-சத்யஜித் ரே.

கொடுமைகளின் முடிவு

(சினக்கதை)

ஒரு நாள், நரியும் ஓநாயும் இனிமேல் தாங்கள் இருவரும் ஒத்துழைத்து வாழ்வதென முடிவு செய்தன. காட்டிலுள்ள மிருகங்களையெல்லாம் கொண்டு அவற்றைப் பங்குபோட்டு உண்பதென்ற தீர்மானத்தோடு மிருகராசனாகிய சிங்கத்தின் பெயரில், “இக்காட்டிலே மரணத்தை வெல்லக்கூடிய மருந்து உள்ளது. அதனை நீங்கள் அரசனான சிங்கத்திற்கும் எங்களிருவருக்கும் தெரியாமல் மறைத்து வைத்திருக்கிறீர்கள். அந்த மருந்தைப்பற்றி உடனே எங்களுக்கு அறியத் தரவேண்டும். இந்த ஆணை நிறைவேற்றப் படாவிடின் உங்களுக்குத் தண்டனையோ, மரணமோ கிடைக்கும்” என்று பிரகடனம் ஒன்றையும் அறிவித்தன.

காட்டு மிருகங்கள் யாவும் ஒன்றாய்க் கூடின. நரியும் ஓநாயும் சிங்கத்தின் பெயரிலால் கூட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கின. முதலில் கூட்டத்திலிருந்த மாணை, ஓநாய் அழைத்து அந்த மருந்தைப்பற்றிக் கேட்டது. மான் மிரளத் தொடங்கியதும், நரி, “இந்த மான், அரசு கட்டளைக்கு பணியாத காரணத்தினால் அதற்கு மரணதண்டனை விதிக்கப் படுகிறது” என்று தீர்ப்புக் கூறியதும் ஓநாய் அந்த மாணைக் கடித்துக் கொன்றுவிட்டது. இதனைப் போலவே அன்று, ஆட்டுக் குட்டியும், செம்மறி ஆடும் மரணத்தைத் தழுவின.

இந்தப் பயங்கர ஆளுகையினால், அந்தக் காடு முழுவதும் மௌனம் பூண்டு உறைந்துபோயிருந்தது.

ஒருநாள் கூட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபோது நரி, ஓநாய் ஆகியவற்றின் முன்னே சிறியவெள்ளை முயல் ஒன்று துள்ளிக் கொண்டு போய்நின்றது. மிருகங்கள் யாவும் வியப்போடு அதனை நோக்கின. முயல் துணிச்சலோடு கூறத் தொடங்கியது;

“நான் நீங்கள் கேட்கிற மருந்தைப்பற்றி அறிவேன்”

நரியும் ஓநாயும் விக்கித்துப்போயின. நரி இனித்தவாறே முயற்குட்டியை நோக்கிற்று.

“என்ன சொல்கிறாய் நீ?”

“நீங்கள் இங்குள்ள மரணத்தை வெல்லக்கூடிய மருந்தைப்பற்றிக் கேட்டீர்கள் அதை நான் அறிவேன்...”

முன்னரைவிட முயற்குட்டி உறுதியான குரலிலே சொன்னதும், ஓநாயும், நரியும் ஏககாலத்திலேயே கேட்டன. “சரி அதனைக் கூறு” “அந்த மருந்து இதுதான். எங்கள் இராசாவாகிய சிங்கம் சிரஞ்சீவியாய் வாழவேண்டுமென்றால், நரியின் இதயத்தையும், ஓநாயின் ஈரலையுமே சாப்பிடவேண்டும்” என்று கூறிய முயற்குட்டி ஏனையமிருகங்களின் பக்கமாகத் திரும்பி, “எல்லோரும் வாருங்கள். அந்த மருந்தை எடுத்து அரசரிடம் கொடுக்க இவற்றைக் கடித்துக் கிழியுங்கள்” என்று கூவிற்று.

அங்கு நின்ற எல்லா மிருகங்களுக்கும், முயற்குட்டி கூறியதன் அர்த்தம் அப்போதுதான் புலனாயிற்று. அவை தமக்குள்ளிருந்த வேறுபாடுகளை மறந்து ஒன்றாகி, கொடிய மிருகங்களான நரி, ஓநாய் ஆகியவற்றின்மீது பாய்ந்து தாக்கின. கடைசியில் நரியும், ஓநாயும் பரிதாபகரமாகக் கொலையுண்டன.

சோவியத் கதை

ஒரு

படை வீரனின்

கடமை

பி. ரயேவ்ஸ்கி

இது 1912ல் நடைபெற்றது.

ஏற்கனவே ராணுவ மருத்துவ மனையில் இடம் போதவில்லை. அப்படி இருக்கும்போது காய மடைந்த மற்றொரு படைவீரன் அங்கு கொண்டு வரப்பட்டான். அவனை ஒரு ஸ்ட்ரெச் சரில் கொண்டுவந்து, முகப்பு மண்டபத்தில் கிடத்தினார்கள்.

தோள்கள், கைகள், கழுத்து, தலை என்று அவன் உடல் முழுவதும் கட்டு போடப்பட்டிருந்தது. அவன் இளைஞனான, வயதானவனான, கறுப்புநிறமுடையவனான, சிவப்பு நிறமுடையவனான என்று கூறமுடியவில்லை. பல அடுக்குகள் கொண்ட அழுக்கடைந்த கட்டுகளில் ஓரிடத்தில் முக்கோண வடிவத்தில் வெட்டி விடப்பட்ட ஒரு துவாரம் இருந்தது. அந்த முக்கோண வடிவ துவாரத்துக்குக் கீழே, அடியாழத்தில் வீங்கிக் களைத்துப் போன கண்கள் அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்தன. அவனது கறுத்துப்போன உதடுகள் இலேசாக சுரித்தன.

அவன் உணர்வு இழந்தவனாகக் காணப்பட்டான்.

“ரோம்பவும் சிரமப்பட்டு விடான்போலிருக்கிறது. ஏதோ காரணத்தால் அவன் மனம் உடைந்துபோயிருக்கிறான்” என்று இடது புற படுக்கையிலிருந்த ஒரு நடுத்தர வயதுடைய, ‘சாப்பர்’ படைவீரன் கூறி பெருமூச்சு விட்டான்.

அச்சமயம் அங்கு டாக்டர் வந்தார். அவனுக்கு ஏற்பட்டுள்ள காய விவரங்களைப் படித்துப் பார்த்துவிட்டு முகத்தைச் சுளித்தார். “இந்த ஆள் எப்படி இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறார்? அற்புதம் தான்!...”

ஏறக்குறைய ஒருமணிநேரம் தழிந்தது. காயமடைந்த போர் வீரன் அமைதி அடைந்தான். அவனது நெஞ்சிலிருந்து வெளிப்பட்ட கரகரப்பான், உள்ளடங்கிய முணுமுணுப்பு ஒலிதான் அவன் உயிரோடிருக்கிறான் என்பதைக் காட்டிற்று. சட்டென்று அவனுக்கு உணர்வு திரும்பியதுபோல் தோன்றிற்று. அவன் நிலைகொள்ளாது தவிக்கத் தொடங்கினான். கட்டுகள் போடப்பட்டு ஒரு கனத்த தடிபோல் இருந்த தனது வலது கையைக் கட்டில் கால் பக்கம் நீட்டினான்.

“டாப்-டாப்- டாப்- .. டாப்-
.. டாப்...டாப்... டாப்- டாப்-
டாப்-டாப்..”

ஒரு தெளிவான ஆனால் அடங்கிய தட்டும் ஒலி மௌனத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு கேட்டது. அவனுக்கு அருகில் படுத்திருந்த வர்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. குண்டு வீச்சால் அதிர்ச்சி ஏதேனும் அடைந்துவிட்டானா? பிறகு தான் அவன் தனது கையில் ஒரு பெரிய கருப்புப் பொத்தானைப் பிடித்துக்கொண்டு கட்டில் காலில் தட்டுவதைப் பார்த்தனர். காயமடைந்தவர்கள் எரிச்சல் அடைந்தனர். “சாப்பர்” இரைந்து நர்சை அழைத்தான்.

அவன் புதிய மனிதனிடம் வந்து கட்டில் காலில் இருந்த அவனது கையை எடுத்துப் படுக்கையில் வைத்தான்.

சுமார் கால்மணி நேரம் சென்றது. மீண்டும் மௌனத்தைக் குலைத்துக் கொண்டு மரங்கொத்திப் பறவை கொத்துவது போன்ற ஒலிகேட்டது. ‘டாப்-டாப் டாப்-...டாப்...’

பெருமூச்சுகளும், முனகல்களும், வேதனை ஒலிகளும் நிறைந்து முடிவற்றது போல் தோன்றிய அந்த ஆஸ்பத்திரி இரவில் நர்ஸ் அந்த வெறிகொண்ட கையை பன்முறை கட்டில்காலிலிருந்து எடுத்துப் படுக்கையில் வைத்தான். ஆனால் அந்தக்கை விடாப்பிடியாக பிடிவாதமாக தொடர்ந்து தட்டிக் கொண்டிருந்தது.

“டாப்-டாப்- டாப்.....டாப்-டாப்.....”

உருக்குலைந்து ஜீவனற்றுப்போன

அந்த உடலில் இனியும் பலம் ஏதும் இருக்கும் என்று தோன்றவில்லை. அவன் இங்கு வந்ததிலிருந்து ஒரு கவளம் உணவு கூட சாப்பிடவில்லை. வாய் திறந்து ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. அவன் கைமட்டும் தான்...அதற்குமட்டும் ஏதோ உயிர் இருப்பதுபோல் தென்பட்டது. மறுநாள் காலை ஒருசார்ஜெண்ட் மருத்துவமனைக்கு வந்தார். ‘சாப்பரின்’ கட்டிலுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்தார்.

‘டாப்-டாப்-டாப் டாப்-டாப்- டாப்...’

இம்முறை தட்டும் ஒலி மிகவும் பலவீனமாக இருந்தது. முந்தின நாள் இரவு நர்ஸ் அவனிடமிருந்த பொத்தானை எடுத்துக்கொண்டுவிட்டாள். எனவே இப்பொழுது அவன் தனது கைமுட்டியால் தட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

‘இப்படித்தான் திரும்பத்திரும்ப செய்கிறான். இரவிலும்கூட தட்டுவதை நிறுத்துவதில்லை’ என்று “சாப்பர்” சார்ஜெண்ட் பக்கம் திரும்பி எரிச்சலோடு கூறினான். சார்ஜெண்ட் கவனமாக உற்றுக்கேட்டார்.

‘டாப்-டாப்-டாப்...டாப்’ சட்டென்று அவருக்கு எல்லாம் புரிந்துவிட்டது. ஆமாம் அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும்....

“ஒரு குறியீட்டுச் செய்தி” அவர் மெல்ல முணுமுணுத்தார். பிறகு செய்தியை உரக்க ஒவ்வொரு சொல்லாய் தெளிவாக உச்சரித்தார்.

“மூன்று! மூன்று. இது ஏழு.. வெடிமருந்துகள் தீர்ந்து வருகின்றன. உடனே வெடிகுண்டுகள் அனுப்புங்கள். உடனே வெடிகுண்டுகள் அனுப்புங்கள். இது ஏழு, நான் சொல்வது தெரிகிறதா... நான் சொல்வது தெரிகிறதா?..”

தாழ்வாரத்தில் அமைதி நிலவிற்று. ஆக, இதுதான் அவனது மனத்தை அலக்கழித்துக்கொண்டிருந்தது போலும்! வெடிகுண்டுகள்! அவ்னுடைய தோழர்களிடம் போதிய வெடிகுண்டுகள் இல்லை...

காயமடைந்தவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். “சாப்பர்” ஒரு நீண்ட துயரப் பெருமூச்சு விட்டு சுவர்ப் பக்கம் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டான்.

இச்சமயம் சார்ஜெண்ட் சட்டென்று எழுந்து ஜன்னல் பக்கமாக விரைந்தார். அங்கிருந்த சிகரெட் பற்றவைக்கும் கருவியை எடுத்து மேஜைமீது தட்ட ஆரம்பித்தார்: “டாப்-டாப்... டாப் டாப்...”

“ஏழு! ஏழு!” என்று அவர் மார்ஸ் குறியீட்டு முறையில் கூறினார். “செய்தி கிடைத்தது, வெடிகுண்டுகள் அனுப்பி வைக்கிறோம். உடனே வெடிகுண்டுகள் அனுப்பி வைக்கிறோம்.” பிறகு சௌஜன்யமான முறையில் சொன்னார்: ‘எல்லாம் நல்படியாக இருக்கிறது, தம்பி...’

கட்டுகள் போடப்பட்டிருந்த புதிய மனிதனின் உடல் திடீரென்று குலுங்கிற்று. நர்ஸ் ஓடிச் சென்று படுக்கையில் படுக்கவைத்தாள். படைவீரனின் கண்கள் இப்போது அமைதி அடைந்தன. அவனது உடடுகள் சுரிக்கவில்லை. அவன் மனம் இப்போது பூரண நிம்மதி அடைந்தது.

அவ்வளவுதான்...ஆம், அவ்வளவுதான். அவன் தனது கடமையை நிறைவேற்றிவிட்டான். இறுதி மூச்சு உள்ளவரை நிறைவேற்றிவிட்டான். இரண்டுமணிநேரத்திற்குப்பிறகு அவன் இந்த உலகில் இல்லை.

(நன்றி: சோவியத் நாடு)

மகாகவி பாரதியார்

போர்க்கோலம் பூணுவீர்

அன்னை நன்னாட்டின் மக்காள் ஏகுவம்
மன்னு புகழ் நாளிதுவே!
நம்மேல் கொடுங்கோல் செலுத்துவோர்
நாட்டினர் உதிரக் கொடிதனை!

கேட்டீர்களா! கிராமங்களில்
வீரிடும் அரக்கப் படைகள்
அணுகி நம் மடிகளிலேயே
நம் மக்கள் பெண்டிரைக் கொல்லத்துணிவார்

போர்க்கோலம் பூணுவீர்! வகுப்பீர் அணிகளை!
செல்வோம் செல்வோம்!
நாம் போம் பாதையில்
பாய்ச்சுவோம் அவிரத்தத்தை!

ருத்ரம்யா பேட்டி

இன்றையத் தேவை

ஷியாம் பெனகலே...

V
^
V
^
V
^

தமிழ்த்திரை உலகிற்கு
நம்பிக்கை அளிக்கும்
நெறியாளர்களில் ஒருவரின்
சில கருத்துக்கள்.....

V நம்முடைய பாரம்பரியக் கலைவடிவம் திரைப்படக் கலையில் ஏதா
வது பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளதா?

^ எல்லா விதமான கலைவடிவங்களும் சங்கமிக்கும் ஒரு வடிவந்தான்
திரைப்படக் கலை. நடிப்பு, கூத்து, நாடகம், இசை, ஒலியம்
(பெயிண்டிங்ஸ்) இவைகள் சேர்ந்த விஷயமாகும். போட்டோ
கிராபி ஒருவகையில் ஒலியந்தான். வண்ணப் பூச்சில்லாத ஒலியம்
என்று கூடச் சொல்லலாம்.

V தமிழ்த் திரைப்படவளர்ச்சி நல்ல திசை வழியை நோக்கி முன்
நேறுகிறதா?

^ நல்ல திசை வழி என்பதை நல்ல தரமான படங்களை எடுப்பது
என்ற அர்த்தத்திலேயே பதில் சொல்கிறேன். இதற்கு இரண்டு
விதமாகவும் பதில் சொல்லலாம். உண்டு என்றும் சொல்லலாம்.
இல்லை என்றும் சொல்லலாம்.

பழைய இயக்குநர்கள் கூட கனவுகளோடுதான் திரைப்பட உல
கில் காலடி வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் நட்சத்திர ஆதிக்கம்
அவர்கள் முயற்சியை முறியடித்து விட்டதெனலாம். தமிழில்
சில நல்ல படங்கள் வந்திருக்கின்றன. இந்தத் திசை வழியை
நோக்கி முன்னேறுகிறது என்று கூறலாம்.

ஆனால் புதிய ஆர்வத்தோடு, ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்ற
ஆவேசத்தோடு வருகிறவர்களை நசுக்குகிறமாதிரி, டிஸ்கரேஜ்
செய்கிற மாதிரி, கமர்ஷியல் செட் அப் அமைந்துள்ளது. கமர்ஷி
யல் ரீதியில் இல்லை என்றும் கூறலாம்.

திரைப்படம் எடுப்பது என்பது புத்தகம் எழுதுவது போல அல்ல.
சாதாரணமாக டியைக் குடித்துவிட்டுக்கூட ஒரு புத்தகத்தை
எழுதி விடலாம். ஆனால் திரைப்படத்துறை அம்மாதிரியானதல்ல.
பணம், பல்வேறு மனிதர்களுடைய குழு முயற்சியால் படைக்கப்
படவேண்டிய விஷயம்.

மேலும் படங்களுக்கு 100 நாள் 50 நாள் என்று குறைந்த வாழ்
நாள்தான். இந்தத் துறையில் மிக்க முயற்சியோடு தொடர்ந்து
ஈடுபடவேண்டியுள்ளது.

பி. வி. கரந்த், சத்யஜித் ரே போன்றவர்கள் திரைக்கலையில் அனைத்
தம்சங்களிலும் நிபுணத்துவம் பெற்றிருப்பதுபோல் தமிழில் யாரா
வது ?

இந்தக் கேள்வியில் பி. வி. கரந்த், சத்யஜித் ரே என்று முறைப்
படுத்தியிருப்பதை நான் அங்கீகரிக்கவில்லை. ஏனென்றால் பி. வி.
கரந்த் தினுடைய படங்கள் அவர் தொழில் நுட்பத் துறையில் நிபு
ணத்துவம் பெற்றவர் என்பதை நிரூபிக்கவில்லை. அவ்வாறு நான்
ஒத்துக்கொள்ளவும் மாட்டேன். அவருடைய படங்களில் நாடகத்
தன்மைதான் அதிகமாக இருக்கிறது.

திரைத் துறையில் நிபுணத்துவம் பெற்ற மேதை என்று சத்யஜித்
ரேயைச் சொல்லலாம்.

தமிழ்த்திரையுலகில் இதுவரை வந்தவர்களில் நிபுணத்துவம்பெற்
றவர்கள் வரவில்லை. ஆனால் அப்படி நிபுணத்துவம் பெற்றவர்
கள் இல்லையென்று சொல்லமுடியாது. அவர்கள் இனி வரலாம்.
அல்லது வாய்ப்பில்லாமல் இருக்கலாம்.

திரைப்படங்களைப்பற்றிய விமர்சனம் கூர்மையாகச் செய்யப்பட
வேண்டியிருக்கிறது, அதை நீங்களே செய்தால் என்ன?

திரைப்படத் தொழில் நுட்பம், அதனுடைய இலக்கிய பாஷை,
வடிவ அழகியல் ஆகியவற்றை அறிந்த விமர்சகர்கள் தமிழில்
இல்லை. விருந்துகளில் கலந்துகொண்டு விரும்புவதை எழுதுகின்ற
வர்கள் இங்கே இருக்கின்றார்கள். நான் எழுதலாம் என்பது
உண்மைதான். ஆனால் இந்தத் திரைப்படத் தொழிலில் இருக்கின்
றேன். தொழில் முறை நெருக்கடியில் இது இயலாத காரியம்.
மற்றும் நேரிய பார்வையோடு ஆக்கபூர்வமான விமர்சனம் செய்
யும்போது அதை ஆரோக்கியமாக வரவேற்கும் சூழ்நிலையும் தமிழ்ப்
பட உலகில் இல்லை.

தமிழ் மக்களுடைய ரசிகத்தன்மைபற்றி ஒரு இயக்குநர் என்ற
முறையில் உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

நம் தமிழ்மக்களுடைய ரசிகத்தன்மை மட்டுமல்ல, உலகின்
ரசிகத்தன்மைகூட ஏறக்குறைய ஒரே மாதிரித்தான் உள்ளது.
சோஷலிச நாடான ரஷ்யாவில் கூட 'பாபி' படம்தான் அதிகநாட்
கள் ஓடுகின்றது. ஆனால் மிருணள் சென்னின் 'ஓரே ஊரிடகதா'
ஓடவே இல்லை. திரையரங்கில் கூட்டமே இல்லை.

மற்றைய நாடுகளை விட பல்கேரியா, போலாந்து போன்ற நாடு
களில் நல்ல படங்களை எடுக்கக்கூடிய இயக்குநர்கள் இருக்கிறார்

கள். தமிழகத்தில் சிறு பத்திரிகைகள் தரமான இலக்கியத்திற்கான போராட்டத்தை நடத்திவருவதைப்போல், தரமான படங்களையும் எடுத்து ஒரு நீண்ட போராட்டத்தை நடத்தவேண்டும். அதனால் தமிழ் மக்களின் ரசிகத் தன்மை மாறலாம். இருக்கும் நிலைமையை விடமேல்மட்டத்திற்கு வரலாம்.

✓ அவ்வாறென்றால் தமிழ் மக்களின் ரசிக மனோபாவத்தோடு சமரசம் செய்து கொள்வது வரவேற்கத்தக்க அம்சம்தானா?

Λ சமரசம் என்பதை நான் இழுக்கான செயலாக முதலில் கருதவில்லை. ஆனால் சமரசம் என்பது யாரோடு எதற்காக என்ற கேள்விதான் முக்கியம். சீரியஸ்ஸாக, சமரசமில்லை என்ற அகங்காரத்தோடு முரட்டுத்தனமாக வெறும் அவார்ட்டுக்காக படம் எடுப்பதை நான் வெறுக்கின்றேன்.

இருக்கின்ற ரசிகத்தன்மையை மேல்நிலைக்கு உயர்த்த சில வகையில் சமரசங்கள் செய்துகொள்வதில் தவறில்லை. திரையுலகக் களத்தில் சமரசம் என்பது கூட. ஒரு போர்த் தந்திரந்தான்,

✓ பொதுவாகத் தமிழ்ப்படங்கள் சமூகத்தின் முரண்பாட்டை நேருக்கு நேர் நிறுத்தி எக்ஸ்போஸ் செய்வதில்லையே. ஏன்?

Λ தமிழ்ப்பட உலகில் சமூகத்தின் முரண்பாடு என்றாலே என்ன அர்த்தம் என்று கேட்பவர்கள்தான் மிகுதி. திரையுலகில் அறிவார்வத்தோடு வருகிறவர்கள் குறைவு. இல்லை என்று கூட்ச்சொல்லலாம். அவர்கள் ஒரு கிளாமரில் வருகிறார்கள், அவர்களைக் கோபித்துக்கொண்டும் பயனில்லை அவர்கள் படத்தை எப்படி எடுப்பது என்பது பற்றியும், டிஸ்ட்ரிபியூட்டர்களை எப்படிப் பிடிப்பது பற்றியுமே அவர்கள் சிந்தித்தார்கள்.

✓ நீங்கள் பிரச்சினைகளை எக்ஸ்போஸ் செய்வதைமட்டுமே போதுமென்று நினைக்கிறீர்களா? அல்லது தீர்வையும் சொல்லவேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்களா?

Λ பிரச்சினைகளை எக்ஸ்போஸ் செய்தாலேயே போதும். பார்ப்பவர்கள் தீர்வைக் கண்டுகொள்வார்கள். லெனின்கூட எந்தப்பக்கத்தில் நிற்கிறாய் என்பது கூட அல்ல, பிரச்சினைகளை எக்ஸ்போஸ் செய்தாலே போதும் என்று லிபரலை தந்திருக்கும்போது பிரச்சினைகளை எக்ஸ்போஸ் செய்தாலே போதும்.

✓ திரையுலகக் கலைஞர்களுக்கிடையே உள்ள உறவுகள் சாதாரண வாழ்க்கையிலிருந்து வித்தியாசமானது எனும் பிரமையை உடைத்தெறிவதுபற்றி.....

அத்தகைய பிரமைகள் சமீபகாலமாக இளைஞர்களால் உடைத்து நொருக்கப்படுகின்றன. 'அண்ணை' என்ற கூழைக் கும்பிடு பழக்

கங்கள் மறைந்து வருகின்றன. என்னைப் பொறுத்தவரை எந்தவிதமான சினிமாத்தன பந்தாவும் பண்ணுவதில்லை.

சத்யஜித் ரே, மிருனாள்சென். ஷியாம் பெனகல் இலர்களின் படைப்புக்களைப் பற்றிய உங்கள் விமர்சனம் என்ன?

சத்யஜித் ரே வித்தியாசமான பார்வையோடும். மனிதாபிமானத்தோடும் சமூக இருப்பை ஒரு கவிஞனுக்குரித்தான நளினத்தோடும், திரைக் கலையை கவிதா நயத்தோடும் செய்வார்,

மிருனாள்சென் பிடிவாதமிக்க முரட்டுத்தனத்தோடு சமூகப் பிரச்சினைகளைச் சித்தரிப்பார்.

ஷியாம்பெனகல் கமர்ஷியலாகவும், படம் வெற்றிபெறும் வகையில் அதே சமயத்தில் தெளிவான பார்வை கொண்டதாகவும் படைப்பைத் தருவார். இன்றையத் தேவை ஷியாம் பெனகலே! ஷியாம் பெனகலின் சமரசத்தைத்தான்—அதுமாதிரியான ஒரு சமரசத்தைத்தான் வரவேற்கிறேன்.

அறிவு ஜீவிகளுக்காகப் படம் எடுக்கலாமா?

அறிவு ஜீவிகளுக்குத்தான் எல்லாவிஷயமும் தெரியும். தெரிந்த விஷயத்தை அதைத் தெரிந்தவர்களிடமே, அவர்கள் மட்டும் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் எடுப்பதால் என்ன பயன்? பொது மக்களின் தரத்தை உயர்த்தும் வகையில் படம் எடுப்பதுதான் அவசியம்.

தங்கப்பதக்கம் பெறும் படங்களைப்பற்றி ...

தங்கப்பதக்கம் பற்றியெல்லாம் எனக்குப் பெரிய மரியாதையில்லை. அதனாலேயே தங்கப்பதக்கம் பெறும் படங்களெல்லாம் தரத்தில் குறைந்தவை என்றும் கூறவில்லை.

நன்றி: சிகரம் ஜனவரி 1980

டைரக்டருக்கு சமூக

உணர்வு, அவசியமாயும்

அதிகமாயும் இருக்கவேண்டும்'

இருக்கவேண்டும். எனவே ஒரு எழுத்தாளரைவிட, பெரும்பாலான மக்களோடு தொடர்புகொளக்கூடிய மிகக் சக்தி வாய்ந்த சாதனமான சினிமாவோடு தொடர்பு கொண்டுள்ள டைரக்டருக்கு சமூக உணர்வு அவசியமாயும் அதிகமாயும் இருக்கவேண்டும்.

— ருத்ரய்யா

இந்தச் சமூக உணர்வு உங்கள் முதற்படத்தில் முழுமையாக வெளிப்பட்டிருக்கிறது என்று நீங்கள் நம்புகிறீர்களா?

Λ முழுமையாக வெளிப்படுத்தி விட்ட திருப்தி எனக்கில்லை. எந்தப் படைப்பாளிகளுக்குமே எந்த ஒரு படைப்புமே முழுத்திருப்தி அளிப்பதில்லை அல்லவா?

Λ 'அவள் அப்படித்தான்' அவளைப் போன்ற ஒரு பாத்திரத்தை எடுக்கவேண்டிய அவசியமென்ன?

✓ இந்த முதலாளித்துவ அமைப்பில், ஒரு குடும்ப அமைப்பு சிதையும் போது ஒரு பெண் எப்படியெல்லாம் பாதிக்கப்படுகிறாள்! ஒரு ஆணுக்கும் இதுபோன்ற சந்தர்ப்பத்தில் இதே பாதிப்பு இருக்கும். ஆனால் ஆணைவிடப் பெண்தான் அதிகம் பாதிக்கப்படுகிறாள். அதனாலும் எனக்கு ஏற்கெனவே பெண்களின்மீதுள்ள அனுதாப உணர்வாலும் 'நான் 'அவளை' உருவாக்கி அந்தப் பிரச்சனையைச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

Λ அந்தப் பாத்திரம் சொல்லும் கருத்துக்களுடன் உங்களுக்கு உடன் பாடு உண்டா?

✓ அது அவளுடைய போக்கு. இந்தச் சமூக அமைப்புக்குப் பொருத்த மில்லாத, பரிதவிக்கும் ஒரு குழந்தையாக அவள் ஆகிவிடுகிறாள்! அவளது செயல்களுக்கு தத்துவ அடிப்படையும் கிடையாத! அவள் எந்தப் பிரச்சனையையுமே சரியான கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கத் தவறுகிறாள். எனவே தான் தோன்றித்தனமாக செயல்பட்டு வாழ்க்கை வரம்புகளிலிருந்து விலகி ஓடுகிறாள்.

Λ அந்தக் கதை முடிகிறபோது "பெண்விடுதலை" யைப்பற்றிச் சிந்திக்காத பெண்களால் மட்டுமே சந்தோசமாக வாழமுடியும் என்பது போல் முடித்திருக்கிறீர்களே ..

✓ இல்லை, நான் சொல்லவில்லை! அவள் எதையும் கணிப்பதில் முடிவு பரியந்தம் தவறு செய்கிறாள். அது அவளுடைய முடிவுமட்டுமே. என்னளவில் ஆண் மேலாதிக்கத்தைக் கண்டிக்கவே முனைந்திருக்கிறேன்.

Λ அந்தப் படம் யாருக்காக எடுக்கப்பட்டதோ அவர்களை - வெகு ஜனங்களை சென்றடைந்ததா?

✓ இல்லை. நான் அவர்களது மொழியில் பேசத் தவறிவிட்டேன். இப்போது நான் உருவாக்கிவரும் 'கிராமத்து அத்தியாயத்தில்' அவர்களின் மொழியிலேயே பேச முயற்சிக்கிறேன்.

Λ 'அவள் அப்படித்தான்' பட விநியோகஸ்தர்களைப் பற்றிக் கூறும் போது அவர்கள் கடுமையான நஷ்டம் அடைந்தார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறீர்களே? அந்த அளவுக்குப் பொருளாதார ரீதியில் தோல்வி அடைந்ததா?

✓ ஆம்! உண்மைதான். முதல் ரவுண்டில் தோல்வி அடைந்த அதே படம். பத்திரிகைகள் புகழ் பாடிய பிறகு - இப்போது அரங்கு நிறைத்த காலேக்காட்களாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. இது ஒன்

றும் பெரிதாக என்னை ஆறுதல்படுத்தவில்லை. ஏனெனில் மசாலாப் படங்களைப் பார்க்கிற அதே போலி அறிவு ஜீவிகள்- பெருமையடித்துக் கொள்வதற்காக இப்பொழுது பார்க்கிறார்கள். ஆனால் இதில் மனம் வருத்தம் தரக்கூடிய விஷயம் என்னவென்றால் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் செல்வாக்குப் பெற்றுள்ள இடங்களைப் பொறுக்கி எடுத்து அங்கெல்லாம் திரையிட ஏற்பாடு செய்தேன். ஆனால் அங்கும் அது வரவேற்கப்படாதது மட்டுமல்ல... கடுமையான எதிர்ப்புக்கும் உள்ளானது

சினிமா 'ஒலி, ஒளி' சாதனம். நீங்களோ ஒலிக்கு (வசனத்திற்கு) மட்டுமே அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்திருந்தீர்கள் ..

இதில் தவறேதுமில்லை. ஒலி ஒளி - இரண்டுமே முக்கியமானவை தான். ஆனாலும் சந்தர்ப்பத்தைப் பொறுத்து ஒன்றை இன்னொன்று மிஞ்சுவதைத் தவிர்க்க முடியாது.

மன உபாதைகளை மட்டும் படமாக்காமல், கீழ்த்தட்டு மக்களின் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளை வாழ்க்கைநிலைகளை யதார்த்தமாகச் சித்தரித்துக் காட்டக்கூடாதா?

உங்களுக்குத் தெரியும். சினிமாத் தயாரிப்பு என்பது பல லட்சங்களும், பலகுடும்பங்களும் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம். விநியோகஸ்தர்கள் வியாபார ரீதியில், லாபநோக்குடன்தான் சினிமாவை அணுகுகிறார்கள். அதோடு கூட நாம் மக்களின் ரசனையையும் கணக்கிலெடுத்துக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. ரசனை ஆரோக்கியமான முறையில் 'மாறிவிட்டது' என்று சொல்வது ஒரு உண்மையல்ல. இன்று செக்ஸ், மதம் இவ்விரண்டைப்பற்றி மட்டுமே பெருவாரியான படங்கள் எடுக்கப்படுகின்றன. மதத்தைக்கூட விமர்சிக்கிற வகையில் எடுக்கமுடியாத நிலையிலிருக்கிறோம். எனவே லாபநோக்கு ஒன்றையே குறியாகக்கொண்டு, விநியோகஸ்த ஜாதியைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக மக்களின் ரசனையை மேலும் மேலும் சாக்கடையாக்குகிற அவலமே இங்கு நடந்துகொண்டிருக்கிறது. எனவே இதைக் கணக்கிலெடுத்துப் பார்த்தால் இப்போது செய்யக்கூடிய காரியம் - செக்ஸ் தொடர்பான பிரச்சினைகளை ஆக்கபூர்வமாக அணுகலாம்,

சமுதாயத்தின் பல அத்தியாயங்களைத் தொடர்போவதாகச் சொல்லும் நீங்கள் அடுத்த அத்தியாயத்தில் எதைத் தொடர்ந்திருக்கிறீர்கள்.

ஆண்பெண்ணுக்கிடையே உள்ள உறவின் ஆன்மா (காதல்) சமூக பாதிப்பால் எப்படி நசுங்கி நைந்துபோகிறது என்பதைச் சித்தரித்துக் காட்ட முயன்றிருக்கிறேன். ட்ரவுசர் போடுகிறகாலத்திலிருந்தே சுயமாக முடிவுசெய்தறியாத நம் இளைஞர்களிடம் காணப்படும் கோழைத்தனத்தினால் ஒரு உறவு எந்த அளவுக்குப்

பாதிக்கப்படுகிறது என்பதைக் காட்டுகிறேன். ஒரு இளைஞன் (பண்ணையார் மகன்) சத்தியமாக அவனைக் காதலிக்கிறான். அவருக்கு இன்னொரு இடத்தில் திருமணம் நிச்சயமாகும்போது, அவன் அந்தத் திருமணத்தை மறுத்து காதலனோடு வாழத் தயாராகும் போது அவன் சுயமாக முடிவெடுக்க முடியாமல், பெற்றோரின் சொல்லுக்குக் கட்டுப்படுகிறான். அந்தச் சூழ்நிலையில் அவன் திருமணத்துக்குச் சம்மதித்து கணவனோடு ஒன்றித்து விடுகிறான். அந்தக் காதலன் அவனைத் தொடர்ந்து காதலிக்கிறான். இவற்றில் ஏற்படும் சிக்கல்களை ஆக்கிரியாக்கச் சித்தரித்திருக்கிறேன். இது தான் கிராமத்து அத்தியாயப் பிரச்சினை.

✓ நாவல்களைத் திரைப்படமாக்கும் திட்டம் உண்டா?
 ✎ கூடாது என்றில்லை. இனிமேல் தான் முயலவேண்டும். என்னைக் கவர்ந்த நாவல்களான தி. ஜானகிராமனின் 'அம்மா வந்தாள்' வண்ண நிலவனின் 'கடல் புரத்தில்' ஆகியவற்றின்மீது எனக்கொரு கண் உண்டு. மீனவர்களின் வாழ்க்கையை திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன் 'அலைவாய்க் கரையில்' என்ற நாவலில் முழுமையாகச் சித்தரித்திருப்பதாக கேள்விப்பட்டேன். பா. செயப்பிரகாசத்தின் 'கிராமத்து ராத்திரியால் ஈர்க்கப்பட்டுத்தான் 'கிராமத்து அத்தியாயம்' தலைப்பை வைத்தேன்.

✓ ராஜா என்னை மன்னித்து விடு' என்ற படம் எடுப்பதாக விளம்பரம் வந்ததே? அது ஒரு கமர்ஷியல் படமா? (கமர்ஷியல், கலைப்படம் என்று கோடுபோட்டுப் பிரிப்பதை அங்கீகரிக்காதவர் ருத்ரய்யா)
 ✎ ஒன்றை நூபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். லாபநோக்கத்திற்காக மட்டுமே படம் எடுக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டால் நான் திரைப்படத் துறையிலிருந்தே விலகி விடுவேன் என்பதுதான் உண்மை.

“ராஜா என்னை மன்னித்து விடு” படத்தை எடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டேன். அது என்னுடைய முந்தைய படங்களை விட சீரியஸ் பிரச்சினையை ஆழமாகப் பார்க்கவைக்கப் போகிறது.

✓ உங்கள் கருத்துக்களைக் கூற திரைப்படத் துறையை ஏன் சாதனமாக தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டீர்கள்?

✎ திரைப்படம் நவீனசக்திவாய்ந்த ஆயுதம். ஏனெனில் சினிமாவின் மக்களின் தவிர்க்க முடியாத அவசியமாகி விட்டது. எந்த அளவுக்குத் தெரியுமா? சினிமாவை ஒழித்துவிடுவதாக ஒரு அரசு தீர்மானிக்குமேயானால் அந்த அரசு ஒரே நாளில் கவிழ்க்கப்பட்டாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை!...

நன்றி 'வசந்தம் வருகிறது' 15-8-80

கிருஷ்ண சந்தர் தமிழில்: க. சட்டநாதன்

மந்திரியும்

அந்தப் பூனையும்.

ஸ்ரீ உபாத்தியாய மந்திரியாவதைப் பற்றிக் கனவு கூடக் காணவில்லை. சாதாரண மருத்துவரான அவர், தனது மருந்துக் கடையை 'ஷாதரா' வுக்கு அப் பாலுள்ள சந்தொன்றில்தான் வைத்திருந்தார். அங்கு அவர் டானிக்குகளும், வீரிய மாத்திரைகளும், பலவிதமான ஔஷதங்களும், உடல் உபாதைகளை நிவர்த்திக்கும் பஸ்தங்களும் விற்று வந்தார்.

ஸ்ரீ உபாத்தியாயருடைய சந்தில் கரிக்குதம் வைத்திருக்கும் முதல் மந்திரியின் மருமகனுக்கு ஒருசமயம் வயிற்றுநுவு கண்டு விட்டது. அதைச் சுகப்படுத்தியது இவர்தான். முதன் மந்திரிக்கு இவரைப்பற்றி பட்டும் படாமலும் சொல்லிவைத்தார் அவர். முதல்வர் திராத மூலரோகத்திற்குப் பலியானவர். தொடர்ச்சியான வைத்தியமுறைகள் எதுவும் அவரது பிணியைப் போக்கவில்லை. மருமகனின் தூண்டுதலின்பேரில் முதல்வரைத் தனது பொறுப்பிலெடுத்து ஆறுமாத காலத்தில் குணப்படுத்தினார்.

நன்று உபாத்தியாய உருவாக் கப்பட்டுவிட்டார்!

முதன்மந்திரி அவரைத் தனது குடும்ப வைத்தியராக நியமித்து; அவருடைய நெருங்கிய சகாக்களில் ஒருவராகவே கொண்டாடினார் அதிவிரைவிலேயே அவரது தொழில் விருத்திகண்டது. எளிமையான வீட்டிலிருந்து பெரிய பங்களாவுக்கு மாறியவர்; தொலைபேசி வைத்துக்கொண்டார். கார் வாங்கினார். வங்கிக் கணக்கும் ஆரம்பித்தார். வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதானால்; முதல்வரிடம் அவர்கொண்ட நட்பு, அவரது சலனமற்ற வாழ்க்கைப் போக்கையே மாற்றியது.

அரசியல் வாதியொருவன்- ஒரு வரில் கவர்ச்சியும் விருப்புந் கொண்டு விட்டால் அவரை விடமாட்டான் என்பது பிரசித்தமான விஷயம். ஸ்ரீ உபாத்தியாய இதற்கு விதிவிலக்காய் விடவில்லை.

ஒருநாள் காலை முதன் மந்திரி அவரை அழைத்து; “நீங்கள் எங்களில் ஒருவன்” என்றார். “நீங்கள் ‘ஜனதாமண்டலின்’ செயலாளராக பொறுப்பேற்பதை நான் பெரிதும் விரும்புகிறேன்.”

“நான் செயலாளரோ எனக்கு அதற்கெல்லாம் நேரமில்லை” என்றார் உபாத்தியாயர். “இப்பொழுது புதிய மருந்தொன்றை -இரசக்கலவையிலிருந்து, தோற்றுவிக்கும் முயற்சியில் நான் ஈடுபட்டு வருகிறேன் யூனானி வைத்திய முறையை இந்திய முறையுடன் இணைப்பதுதான் அது. நான் விளைவுகளை இப்பொழுது அவதானித்து வருகிறேன்.”

அதனால் கவரப்பட்ட முதல்வர் கேட்டார்.

“இறுதிப் பெறுபொருள் என்னவாய் இருக்கும்?”

“எனக்கு அதனை அறிய விருப்பம்.”

முதல்வர் கேட்டார்: “நீங்கள் குறித்துப்பேசும் அந்த மருந்து, எதனைக் குணப்படுத்துவதாய் இருக்கும்?”

“அதுபற்றிக்கூட எனக்கு இன்னும் தெளிவில்லை. குருட்டாட்டம் தான்!” உபாத்தியாயவின் ஒப்புதல். “உண்மை நிலை என்னவென்றால் மேலத்தேச மருத்துவ முறைப்படி நோய் என்பதைக் கண்டறிந்து; அதற்கேற்ற வைத்தியத்தைச் செய்வார்கள். ஆனால், எங்களது முறையோ அதற்கு மாறானதாகும். நாங்கள் மருந்தை முதலில் உருவாக்கி, அந்த மருந்து எந்த நோயைக் குணப்படுத்தும் என்று கண்டறிவோம்.”

“நல்லதீர்வு...!” என்ற முதல்வர், “நீங்கள் ‘ஜனதா’ மண்டலின் செயலாளர் பதவியை முதலில் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். பின்பு உங்கள் கடமைகள் பற்றித் தீர்மானிக்கலாம்.”

அந்தத் தீர்மானம் முடிந்த முடிவாகியது!

ஸ்ரீ உபாத்தியாய ‘ஜனதா மண்டலின்’ செயலாளராக ஏற்றம் பெற்றார். ஒருவரின் எதிர்ப்பும் இல்லை. அவர் முதல்வரின் சகா அல்லவோ!

மாநிலத்தேர்தல்கள் நெருங்கி வர, முதன்மந்திரி திரும்பவும் உபாத்தியாயவுடன் முட்டிக் கொண்டார்:

“உபாத்தியாயவரே மக்கள் உங்கள் பால் விருப்புக் கொண்டுள்ளார்கள். நீங்கள் அவர்களுக்கு செய்தவற்றிற்கு நிறைந்த பாராட்டுக்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறார்கள்.”

உபாத்தியாய ஆச்சரியப்பாவத்துடன் சொன்னார்: “ஜனதா மண்டல அலுவலகத்தில் ஒரு முறை கூட நான் காலடி எடுத்து வைக்கவில்லையே!”

“உங்களைப் பெரிதும் நேசிப்பதற்கு அதுதான் சரியான காரணம்.” என்றார் முதல்வர். “மாநிலத்தேர்தலும் எங்களது பொறுப்பாகி விட்டது. நீங்கள் ஓர் இடத்தில் போட்டியிட வேண்டும். உடன்வேட்பு மனுவைத் தாக்கல் செய்யுங்கள். உங்களுக்குத் தெரியும் தானே... நீங்கள் ‘எங்களில் ஒருவன்.’”

உபாத்தியாய வாயடைத்துப் போனார்.

“எனக்கு இப்பொழுதெல்லாம். நேரமே கிடைப்பதில்லை.” அவருக்குச் சொற்கள் தடுமாறின.

“எனது முழுநேரமும் வர்த்தக இலாகா இணைக்காரியதரிசி

கவிஞர்களே... ..

இன்னவைதான் கவியெழுத

ஏற்ற பொருள் என்று பிறர்

சொன்னவற்றை நீர் திருப்பிச்

சொல்லாதீர்! சோலை, கடல்,

மின்னல், முகில், தெனறலினை

மறவுங்கள்! மீந்திருக்கும்

இன்னல், உழப்பு, ஏழ்மை உயர்வு

என்பவற்றைப் பாடுங்கள்.

— மஹாகவி —

ஸ்ரீ கர்மநாத்தின் நோயைப் பரிசீலிப்பதிலேயே செலவாகி விடுகிறது.”

“அவருக்கு அப்படி என்ன?”

“அவரது மனைவிகேட்டு வெட்கப் படக்கூடிய ஏதோ ஒன்றால் வருந்துகிறார். அது என்ன என்பதை நீங்களே அறிந்து கொள்ளுங்களேன்.”

கண்களைச் சிமிட்டிய முதல்வர், குரலைத் தாழ்த்தி அடங்கிய குரலில் முணுமுணுத்தார்: “நான் நினைக்கிறேன், நீங்கள் அவரை நன்கு கவனிப்பீர்கள் என்று.”

“நான் முடிந்தளவு திறமையாகத்தான் செய்கிறேன். உண்மையில், எனக்குத் தொடர்ந்து அவருக்கு வைத்தியம் செய்வது எவ்வாறு என்றுதான் தெரியவில்லை. அவரை ‘ஆர்ஜெனிக்’ சிகிச்சைக்கு உட்படுத்தவேண்டும். சரியான பிரமாணம்தான் தெரியவில்லை.

நோயைப் போக்கவேண்டும் அதே சமயம் அவரது உயிருக்குப் பழுதேற்படக்கூடாது. இப்பொழுது எனது முயற்சி மருந்தின் சரியான அளவினை நிர்ணயம் செய்வதில்தான் செலவாகிறது. பல பரிசோதனைகளில் ஈடுபடுவதால் எனக்கு ஓய்வே இல்லை.”

முதல்வர் அலுத்துக்கொண்டார்: “வாழ்வும் சாவும் கடவுளுடைய கையில்! ஆனால், தேர்தல்கள், எங்களுடைய கையில்... தயங்காமல் மாநிலத் தேர்தலில் நில்லுங்கள். நீங்கள் எங்களில் ஒருவரல்லவா!”

ஸ்ரீ உபாத்தியாய முதல்வரின் விருப்பங்களுக்கு இணங்கி தேர்தலில் நின்று வெற்றியும் பெற்றார். நம்பகமான சகாக்களைக்கொண்டு மந்திரி சபையை அமைப்பதற்கு முதல்வரும் சுறுசுறுப்படைந்தார். அவருடைய தேர்வு உபாத்தியாய

யவைச் சுகாதார மந்திரி ஆக்கியது. அவரிடம் 'வன்' இலாகாவின் பொறுப்பும் ஒப்படைக்கப்பட்டது. முதல்வர் நினைத்துக் கொண்டார்: 'உபாத்தியாய தான் இதற்கு மிகப் பொருத்தமானவர். உபாத்தியாயனுக்கு இது பிடித்தமாயிருக்கும். ஏனென்றால் காடுகள் நிரம்ப மூலிகைகள் உண்டே?'

உபாத்தியாயனுக்கு அப்பாரிய பொறுப்புக்களை ஏற்கத் தயக்கம் கொண்டார். அவருக்குப் போதிய காரணங்கள் இருந்தன. பதினென்றைப் பெற்றபின் இப்பொழுது அவரது மனைவிகர்ப்பமாய் இருக்கிறாள். அவர் அவளைக் கவனிக்கவேண்டும். தவிர, அவர் இப்பொழுது தொழிலதிபர் ஒருவருக்கு முத்துக்களிலும் இரத்தினங்களிலுமிருந்து ஒரு விசேட மருந்தைத் தயாரிப்பதில் ஈடுபட்டுள்ளார்.

"பாருங்கள் நான் எனது மந்திரிசபையிற் சேர்ப்பதற்குத் தீர்மானித்தவர்களெல்லாம் அறுபது வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள். ஒரு ஆசாமியும் சுகதேகி அல்ல. எல்லாருமே ஏதோ ஒரு நோயால் துன்பப்படுகிறார்கள். தொய்வு, குடல் வீக்கம், இரத்த அழுத்தம் என்று... அவர்களுடைய உடல் நலத்தைப் பேணுவதற்கு நான் விரும்பும் வைத்தியரொருவர் எனக்குக் கட்டாயம் தேவை. நான் உங்களை, எங்களில் ஒருவருக்குத்தானே கருதுகிறேன்."

உபாத்தியாயனுக்கு அந்தச் சிக்கலில் இருந்து மீள் முடியவில்லை. அவர் மந்திரி பதவிக்குள் வலுக்

கட்டாயமாகத் தள்ளப்பட்டார். அந்தப் புதியபணி அவருக்கு மனமகிழ்வைத் தரவில்லை. முதலாவதாக அவருக்கு நாட்டின் பொது மொழியான ஆங்கிலம் தெரியவில்லை. மேலும் விஷயங்களை மோசமாக்கும் விதத்தில், இந்தியிலோ அன்றி உருது மொழியிலோ சரளமற்று இருந்தார். அதனால் மர்நிலத்தின் பொறுப்புக்களை அவரது இலாகாவின் செயலாளரிடம் விட்டுவிட்டு, தனது முழு நேரத்தையும் சுக மந்திரிகளின் உடல்நலத்தைப் பேணுவதிலேயே செலவிட்டார்.

ஒருநாள் மதியப் பொழுதில், ஸ்ரீ உபாத்தியாய சில அபூர்வமான மூலிகைகளையும் விதைகளையும் தமது மருந்து உரலில் அரைத்துக்கொண்டிருந்தபொழுது, அவரது அறையினுள்ளிருந்து வந்த தலைமைச் செயலாளர்:

"தயவு செய்து என்னுடன் வாருங்கள். உங்களுடன் முதல்வர் ஏதோ பேசவேண்டுமாம்... அவசரம்."

"என்ன இரத்த அழுத்தமா?" ஸ்ரீ உபாத்தியாய அச்சத்துடன் தலைமைச் செயலாளரைப் பார்த்தார்.

"இல்லை. இல்லை.. இரத்த அழுத்தமில்லை"

"பின் என்ன? நான் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். அப்பொழுது தான் என்னால் சரியான மருந்தை எடுத்துவர முடியும்"

குரலைச் சற்றுத் தாழ்த்திய தலைமைச் செயலாளர்:

"அவர் எந்த உபாதையாலும் வருந்தவில்லை. ஏதோ உத்தியோக விஷயம்."

"அப்படியா? பின் ஏன் என்னைத் தொந்தரவு செய்கிறீர்கள்" ஸ்ரீ உபாத்தியாய தனது முக்கிய பணி தடைப்பட்டதால் கோபமடைந்தார். "எனது இலாகாச் செயலாளர் ஜத்தீந்தராநாத் குந்தராவுக்கு ஆள் அனுப்பங்கள்; அவர் சகலதும் அறிவார். எனது வரவு அவசியமில்லை. நான் மருந்து உரலோடு மல்லாடுவது உங்களுக்குத் தெரியவில்லை?"

உபாத்தியாய தயங்கினார். ஆனால், தலைமைச் செயலாளரின் நச்சரிப்பு அவரை முதல்வர் முன் விரைவிலேயே நிறுத்தியது.

முதல்வர் அவரை உன்னிப்பாகக் கவனித்தபடி ஆழ்ந்த குரலில் சொன்னார்: "அமைச்சு அபாயத்தில் இருக்கிறது!"

"யாருடையது? உங்களுடையதா, என்னுடையதா?" உபாத்தியாய கேட்டார்.

"எங்களது அமைச்சா? அது கெட்டுது விடும்." எனக் கசந்த முதல்வர் தொடர்ந்து, எனக்குப் பக்கபலமாக நீங்கள்தான் இருக்கவேண்டும். இல்லாவிடின் நாங்கள் அழிந்துபோவோம்" என்றார்.

ஸ்ரீ உபாத்தியாய கரங்களை மார்பில் குவித்தபடி சொன்னார்: "உங்களது சேவையே எனது சேவை. அத்தோடு நான் உங்களில் ஒருவனல்லவா! இந்த நெருக்கடியான நேரத்தில் உங்களுக்குத் துணை நிற்காமல் நான் இருந்தென்ன பயல்? உங்களுக்குத் தொந்தரவு செய்பவனின் - அந்தப் போக்கிரியின் பெயரைச் சொல்லுங்கள். எனக்கு நகரத்தில் பல குண்டர்களைத் தெரி

யும் கத்தி காற்றில் திடீரெனத் தொன்றும்... பிறகு..."

"இல்லை உபாத்தியாயனுடன் இணைப்புரிந்துகொள்ளுங்கள் இது குண்டர்களுடைய வேலையில்லை. நீங்கள்தான் அதைச் செய்யவேண்டும்."

உபாத்தியாய பயந்து நடுங்கினார்: "நான் எனது வாழ்நாள் முழுவதும் கத்தியைத் தொட்டதில்லை. யாரையும் பலிகொண்டதில்லை." அவர் குரல் மிகவும் பலவீனமாக ஒலித்தது.

"நல்ல வேடிக்கையான மனிதரய்யா நீர்... நான் உம்மைக் கொலை செய்யும்படியா கேட்டேன். நான் உம்முடன் உத்தியோக பூர்வமாகக் கதைக்கவல்லவோ விரும்புகிறேன். உண்மை சொல்வதாயின்... தேசிய விரயம் பற்றித்தான்!"

"தேசிய விரயமா?" உபாத்தியாய வெறுமையாய்ப் பார்த்தார்.

"ஓம். தேசிய சொத்துவிரயம் பற்றித்தான்." முதல்வர் திரும்பவும் கூறினார். "இப்பொழுதெல்லாம் மத்திய அரசுக்கு அதே நினைவுதான். ஒவ்வொருமாதமும் அச்சுறுத்தல் கடிதங்களும், தொலைபேசிச் செய்திகளும் டெல்லியிலிருந்து எனக்குக் கிடைத்த வண்ணம் இருக்கின்றன. அவர்கள் பயமுறுத்துகிறார்கள். எனது ஆட்சியைக் கவிழ்த்து வேறு ஒருவரை முதன்மந்திரியாக்கப் போகிறார்களாம்!"

அரசு எவ்வாறு இயங்குகிறது என்ற சொற்ப அறிவு கூட இல்லாத உபாத்தியாய அதிர்ச்சி அடைந்தவராய்க் கேட்டார்: "தேசிய விரயமென்றால் என்ன?"

“அதுவா மிகச் சலபமானது. செலவினங்களைக் குறைப்பது ! அதன் கருத்தே அதுதான்” என்றார் முதல்வர். பத்து ரூபாய் செலவாகுமிடத்தில் ஐந்தைச் செலவிடுங்கள். பத்துப் பேர் பாடுபடும் அரசு அலுவலா ? இரண்டுபேரோடு சரிக்கட்டுங்கள்! இத்தகைய சுற்றுவளைப்புத் தான் தேசிய சொத்தைப் பாதுகாத்தல் என்பது.”

ஒரு கணம் யோசனையிலாழ்ந்த உபாத்தியாய தெளிவு பெற்றவராய்க் கேட்டார்: “மந்திரிமாருடைய ஊதியத்தைக் குறைத்தாலென்ன?”

“அதை நான் ஏற்கனவே செய்துள்ளேன்.. !”

நீங்கள் எவ்வளவு ஊதியம் எடுக்கிறீர்கள் என்று உங்களுக்குத் தெரியாதா? எப்படியிருந்தாலும் மேலும் எங்கள் சம்பளத்தைக் குறைப்பதற்கில்லை”

“அப்படியானால் இந்தப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு மந்திரிமாருடைய எண்ணிக்கையைக் குறைப்பது தான்! நானே அதைத் தொடங்கி வைக்கலாம்... எனது ராஜினாமாவைச் சமர்ப்பிக்க விரும்புகிறேன்.”

முதல்வர் கிளர்ச்சியுற்றவராய்க் கேட்டார்: “மந்திரிமார்களில் ஒருவரைக் குறைப்பதனால் பெரிய மாற்றம் ஏற்பட்டு விடுமோ?”

“நல்லது... என்னிடம் பதினைந்து சிரேஷ்ட அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். எட்டுப்பேருக்கு ஆப்புவையுங்களேன்..”

வசந்தம் / 40

முதல்வர் தலையை ஆட்டியபடி கூறினார்: “இது பெரிய சிக்கல்களைத் தோற்றுவிக்கும்.”

“மேலதிகாரிகளின் எண்ணிக்கையைக் குறைக்கலாம். நாங்கள் அவர்களை முப்பதிலிருந்து வெட்டி பதினைந்தாக்கலாம்” ஆலோசனை கூறிய உபாத்தியாயவை உறுதியற்ற பார்வையுடன் நோக்கிய முதல்வர், “அது பிரச்சனையை மேலாய்த் தொடுவதாய்த்தானிருக்கும் நீங்கள் சீழ் மட்டத்தை நோக்கிப் போகவேண்டும்”

ஸ்ரீ உபாத்தியாய மேலும் கீழே இறங்கினார். அவர் எழுதுவினைஞர் மட்டத்தை எட்டிய பொழுது முதல்வர் நம்பிக்கையுடன் அவரைப் பார்த்தார். அடுத்து அவர் சிறுாழியர்ைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தபொழுது மகிழ்ந்தவராய் மிகுந்த இணக்கம் கொண்டுமுறுவலித்தார்.

“இப்பொழுது நீங்கள் புத்திசாலித்தனமாய்ப் பேசுகிறீர்கள். நாங்கள் எமது செயல்முறையில் யதார்த்தமாக இருக்கவேண்டும். எந்த அவதானிப்பும் பாமரனின் மட்டத்திலிருந்துதான் அறியப்படவேண்டும். இப்பொழுது ஒன்று செய்யுங்களேன்....! உத்தியோகமுறை சுற்றுலாவொன்றை மேற்கொள்ளுங்கள். இந்த விஷயங்களை அறிந்துகொள்வதற்கு அது உதவியாயிருக்கும். ஆழ்ந்த சிந்தனைக்கு மிகவும் அமைதியான இடம் ‘தின் தல்’. அங்கு போங்கள். நீங்கள் அடிக்கடி தங்களைப்போல சுற்றுலாக்கள்போவதில்லை என்று சகமந்திரிகள் வேறு

குறைப்படுகிறார்கள். இது ஒரு மிக மோசமான முன்னுதாரணம் தான்.”

ஸ்ரீ உபாத்தியாய ‘தின் தல்’லுக்குப் போவதென்று தீர்மானம் கொண்டார்.

வனபரிபாலன தலைமை அதிகாரி தக்கூர் மன்வந்த்சிங் திறமை மிக்கவேட்டைப்பிரியர். அத்துடன் நிர்வாக சேவையைப் பொறுத்தவரை பழைய புள்ளி. பிரித்தானிய ஆட்சிக் காலத்திலிருந்து பதவியிலிருப்பவர். அவர் உபாத்தியாயஜியை மிகுந்தகுதூகலத்துடன் வரவேற்றார். உல்லாசப் படகு கிளப்பில் அவருக்கு விருந்துபசாரம் செய்தார். அத்துடன் அவரை பண்டைய இந்திய மருத்துவர்களான ஷராக்குடனும் ஷுசுரத்துடனும் ஒப்பிட்டுச் சிலாகித்தார். பந்திப்பூர் மகாராணி மந்திரியைக் கௌரவிக்கும் முகமாக ஓர் ஆடல் நிகழ்ச்சியை ஒழுங்குசெய்து மகிழ்ந்தார். ஹொல்ம்பூர் மகாராஜாவும் தன்பங்கிற்கு பொழுது போக்காக தூண்டில் பேர்ட இவரை அழைத்துச் சென்றார்.

விழாக்களின் சுற்றுமுடிந்த பொழுது, ஸ்ரீ உபாத்தியாய ‘ரி ரேய்’லுள்ள காடுகளைத் தாம்பார்க்க விரும்புவதாய்த் தெரிவித்தார்.

மன்வந்த்சிங் புத்திக்கூர்மை மிக்கவர். பான்சிப்பூர். மன்னரிடம் யானைபொன்றைப்பெற்று; அரச மரியாதையுடன் இவரை வஸ்த்தினுள் அழைத்துச் சென்றார். பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் வனபரிபாலன தலைமை

அதிகாரி - அவரது சேவைக்காக அமர்த்தப்பட்ட யானையிற்றான் தனது வழமையான பரிசோதனைப் பயணங்களை வைத்துக்கொள்வார். ஆனால், இந்தச் சலுகை சுதந்திரத்தின்பின் பொருளாதார காரணங்களால் நீக்கப்பட்டு விட்டது. மன்வந்த்சிங் இதுவிஷயத்தில் மிகுந்த மனவேதனைக்கு ஆளானார். இந்தச் சலுகையை மீண்டும் பெறுவதற்கு அவர் முயற்சித்தார். இது விடயமாக ஒருமுறை முதன்மந்திரியைக் கூட அணுகினார். ஆனால், அவரது வேண்டுகல் நிராகரிக்கப்பட்டுவிட்டது.

வேட்டையாடுவதில் ஸ்ரீ உபாத்தியாயவுக்கு ஆர்வமே கிடையாது. ஆனால், மன்வந்த்சிங் அது விசயத்தில் பைத்தியம்! சிங் ஒரு சிறுத்தையைக் குறிப்பார்த்து தனது துப்பாக்கியை உயர்த்தினார் அந்த சமயத்தில்தான், “பாருங்கள் இங்கே பாருங்கள்...” என்று உபாத்தியாயஜி குரல் எழுப்பினார்.

‘நில்லுங்கள்... நில்லுங்கள்...!’ சிங் அவரைப் பிடித்து இழுத்து நிறுத்தினார்.

உபாத்தியாய கேட்டார்: “அந்தச் செடியை உங்களால் பார்க்க முடிகிறதா?”

எச்சரிக்கை அடைந்த சிறுத்தை அந்தச் செடிகளுக்குப் பின்னால் பதுங்கி மறைந்தது. ‘சிங்கிற்குத் தாளவில்லை. பற்களை நறுநறுத்தவாறு கோபத்தை விழுங்கியவராய்க் கேட்டார்: ‘எந்தச் செடி...?’

“பொன் பூக்களுடன் இருக்கும் அது”

யானையை நிறுத்தும்படி கூறிய உபாத்தியாய அதிலிருந்து இறங்கி, கைநிறைந்த இலைகளையும், தளிர்க்கைகளையும் மண்ணிலிருந்து பறித்தெடுத்து சிங் முன் பாகக் காட்டினார்:

“பிராகிரத மொழியில் இதனை புகுத்த என்பார்கள். சமஸ்கிரு, தத்தில் ரப்திக்கா. பாரசீகமொழியில் பாஸ்கெலியா”

“இது வெறும் சாயம் காய்ச்சிச் செடி” சிங் கிடுகிடுப்புடன் இழுத்தார். “இதற்கெல்லாம் போய் ஏன் விசித்திரமான பெயர்களைத் தருகிறீர்கள்?”

சிங்கின் மறுப்பை அலட்சியப் படுத்தியவராய் “இது மிகவும் பயனுள்ள மூலிகை” - என்று தொடங்கிய உபாத்தியாயஜி அந்தச் செடிபற்றிய நீண்ட விளக்கத்துடன் அதனது பல்வகைப் பட்ட பயன்களை விபரித்தார்.

எல்லாவற்றிற்கும் சிங் அசட்டையாக ‘ஆம் ஆம்’ போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீ உபாத்தியாய வேறு பல மூலிகைகளையும் கண்டார். அவைகளின் பயன்களைப்பற்றியும் சம அளவில் தெளிவுபடுத்த அவர் தவறவில்லை. மந்திரியோடு பழகுவது எப்படி என அவர் நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்த சிங் பொறுமையிழந்தபோதும் அமைதியாகவே இருந்தார்.

சொற்களைச் சிதறாமல் சிக்கனமாய் இருப்பதே ஒருவகையில் தேசிய நலன்தானே?

ஏழுநாட்கள் ‘நிரெய்’ காடுகளில் உலா வந்தபின், ஸ்ரீ உபாத்தியாய பெற்ற அனுபவங்கள் போதுமென நினைத்துக் கொண்டார். அந்த அனுபவ மிதப்புடன், அவர் தின்தல்லில் சகல பாதுகாப்புக்களுடனும் அமைதி கொண்டார். அந்தப் பயணம் அவரது உடல்நலத்திற்கு நல்ல தாய் அமைந்ததோடு அவர்பெருமளவு மூலிகைகளையும் சேகரிக்க உதவியது.

உபாத்தியாயஜி சிங் மீது மிகுந்த பரிவுகொண்டார்.

“தக்கூர் சாகிப்” என அழைத்தவர், “நீங்கள் உத்தியோகத்தில் மனமகிழ்ச்சியோடுதானே இருக்கிறீர்கள்... உங்களுக்கு ஏதேன் சிரமம் என்றால் தயவுசெய்து அறியத் தாருங்கள்!” என்றார்.

எனக்கு ஒரே ஒரு சிறிய முறைப்பாடுதான் உண்டு. நீங்கள் ‘நிரெய்’ வனத்தைப் பார்த்தீர்கள் தானே; அவை எவ்வளவு அடர்த்தியான காடுகள் நான் அங்கு போகும் பொழுதெல்லாம் பெரிய இடர்பாடுகளுக்கு உட்படுகின்றேன்.”

சிங்கை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்த உபாத்தியாய: “நான் எது வித தொந்தரவையும் அனுபவிக்கவில்லையே!”

“அங்கு நீங்கள் யானைமீது போனீர்கள் அதனால்தான்...!” சிங் விளக்கினார். “பன்னிப்பூர் மன்னரிடம் உங்களுக்காக அதனை இரவலாக வாங்கினேன்... நான் மேற்பார்வையிட குதிரையில் செல்லவேண்டியிருக்கிறது.. அந்தக் காடுகள் எவ்வளவு அடர்ந்து

செறிந்தவை என்பது உங்களுக்குத்தான் தெரியுமே...! யானையில்லாமல் அங்கெல்லாம் போவது சவின் மடியில் வலிந்து வீழ்வது போலத்தான்.”

“நீங்கள் ஏன் யானையில் போக முடியாது..? உங்களை யானையிற் போகமுடியாதென நிச்சயமாக யாரும் தடுக்க முடியாது!”

“எனக்கு அரசாங்கம், யானை எதையும் தரவில்லை அதுதான் இந்தத் தொந்தரவுகளுக்கெல்லாம் காரணம்!”

ஆழ்ந்த சிந்தனை வயப்பட்டவராய் ஸ்ரீ உபாத்தியாய கேட்டார்: “யானை ஒன்று எவ்வளவு பெறும்..?”

“ஏறக்குறைய பத்தாயிரம் வரும் ஆனால், நல்ல வேளையாகப் பன்னிப்பூர் மன்னர் தனது யானையை ஐயாயிரத்திற்கு தர உடன் படுகிறார். அது நல்ல யானை.. உண்மையில் இது இவ்வாறானது...”

“அப்படியென்றால் வாருங்கள்! அதை வாங்க அனுமதி வழங்குகிறேன்.”

சிங் ஆயத்தமாகவே வந்திருந்தார். வெற்றுக் காகிதத்தில், அடையாளமிடப்பட்ட இடத்தில், உபாத்தியாயவை தனது பேனாவைத் தந்தே கையொப்பமிட வைத்தார்.

எல்லா விஷயங்களும் ஒரே நிமிடத்திற்குள் முடிவடைந்தன.

உபாத்தியாயவின் சுற்றுலா நோக்கமே மேலும் ஒரு கிழமை தொடர்ச்சியாய் நடந்த விருந்து உபகாரங்களினுள் அமிழ்ந்து போயிற்று. இறுதிநாள் இரவு

தான் அவர் திடீரென அங்கு ஏன் வந்தோம் என்பதை நினைவு கொண்டார். அவரது முகத்தில் வியர்வை துளிர்த்தது. அவர் சிங்கை அவசரமாக அழைத்து தனது இலாகாவிலுள்ள ஊழியர்களின் பெயர்ப் பட்டியலைக் கொணருமாறு பணித்தார். தாம் சில தேசிய விரய மீட்பு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று விளக்கினார்.

சிங் கொண்டுவந்த பட்டியலைத் தட்டிப் பார்த்த உபாத்தியாயவுக்கு தலை, வால் தெரியவில்லை. இறுதியாகச் சொன்னார்: “எல்லாவற்றையும் விளக்கிச் சொல்லுங்கள். அது சுருக்கமாகவே இருக்கட்டும். நாம் ஓர் பொருளாதார நடவடிக்கையை முன்னெடுத்துச் சொல்ல உள்ளோம்.”

“நீங்கள் விரும்பினால் என்னை வேலையிலிருந்து நீக்கலாம் நான் அதற்குத் தயாராயிருக்கிறேன்”. சிங் சொன்னார்.

உபாத்தியாய முறுவலித்தார்:

“ஒரு மனிதனை வேலையிலிருந்து நீக்குவது அப்படியென்ன பெரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி விடப் போகிறது... அது சரிவராது.

“எனக்குக் கீழே இரு பிரதிவன் பரிபாலன அதிகாரிகள் பணிபுரிகிறார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஆறு பிரிவுகளைக் கண்காணிப்பவர்கள்.”

“ஓ! அது பொறுப்பானவேலை. அவர்களை நாம் நீக்க முடியாது. தயவுசெய்து பட்டியலின் கீழே போங்கள்.”

“நான்கு உதவி வன் பரிபாலன அதிகாரிகள்!”

“தயவுசெய்து இன்னும் கீழ் மட்டத்திற்கு போங்களேன்!”

“பன்னிரண்டு பகுதி உத்தியோகத்தார்கள்.”

“மேலும் கீழே பாருங்கள்!”

“பதினெட்டுக் காட்டதிகாரிகள்.”

“கீழே.”

“அறுபது வன இலாகா காவலர்கள்.”

“இன்னும் வேறு யார் இருக்கிறார்கள்?”

“ஏழு பதிவாளர்கள்”

“அவ்வளவுதான்?”

“பிறகு பால்வாங்கும் காசு மாதம் ஒன்பது ரூபாய்” நிமிர்ந்து உட்கார்ந்த உபாத்தியாய கேட்டார்; “பால் எதற்கு?”

“ஸேர் எங்களது பதிவேடுகள் பேணப்படும் கந்தோரில் எலிகளின் தொல்லை தாளவில்லை. பக்கத்து காடுகளில் இருந்து வந்து லைபைல்களை நாசம் செய்கின்றன. இந்த எலிகளின் அழிவிலிருந்து லைபைல்களைக் காப்பதற்கு உத்தியோக ரீதியாக ஒரு பூனையை வளர்க்கிறோம். அதற்குப் பால் வாங்குவதற்கு மாதாந்தம் ஒன்பது ரூபாய் செலவிடுகிறோம்...”

முன்று ரொட்டிகளும் ஒரு தோசையும்

பசியுடன் இருந்த குடியானவன் ஒரு ரொட்டியை வாங்கிச் சாப்பிட்டான். அவனது பசி அடங்கவில்லை. அதனால் அவன் மேலும் ஒரு ரொட்டியை வாங்கிச் சாப்பிட்டான். இன்னும் அவனுக்குப் பசி அடங்காததால் மூன்றாவது முறையும் ஒரு ரொட்டியை வாங்கிச் சாப்பிட்டான். அநிலும் வயிறு நிறையாததால் ஒரு தோசையையும் வாங்கித் தின்றான். இப்போது பசி அடங்கிப்போயிற்று.

உடனே தனது கையால் தலையில் அடித்துக்கொண்டே அவன் சத்தம் போட்டான்: “என்னைப்போல ஒருமுட்டான் உண்டோ! மூன்று ரொட்டிகளை வீணாக்கிவிட்டேனே... முதலிலேயே ஒரு தோசையை வாங்கித் தின்றிருந்தால் எனது பசி தீர்த்திருக்கும்!”

உபாத்தியாய திடீரெனச் சீற்றம் அடைந்தவராய்: “லைபைல்களைப் பேணுவதற்கு ஏழு உத்தியோகத்தார்கள் இருக்கும்போது எதற்காக ஒரு பூனை?” அவரது சீற்றம் தணியவில்லை: “ஒன்பது ரூபாய்! எனக்கு வியப்பாய் இருக்கிறது. தக்கூர் ஷாகீப் உங்கள் கண்முன்னாலேயே தேசத்தின் பெறுமதியான சொத்து பயனில்லாத முறையில் ஒரு பூனையின் பேரிஷ் பாழடிக்கப்படுகிறதே! முடியாது... இதை என்னால் அனுமதிக்க முடியாது!”

ஆத்திரத்தில் திணறியவர் தீர்மானமான குரலில் சொன்னார்: “பூனையை உடனடியாக டிஸ்பின் செய்ய வேண்டும்.”

“சரி அப்படியே”, என்றார் சிங்கையெழுத்திட்ட பத்திரங்களை எடுத்தபடி...

திடீரென ஓர் ஓசை கதவுக்குப் பக்கத்திலிருந்து முளைத்தது. உபாத்தியாயஜி தனது கதிரையிலிருந்து குதித்தார்.

“மியாவ்” பூனையொன்று கதவடியில் நின்றபடி களம் மந்திரியை உன்னிப்பாய் விடுத்துப் பார்த்தது.

கா. சிவத்தம்பி

லியோ

டால்ஸ்டாயின்

இலக்கிய

மேன்மை.

அவரது இலக்கிய மேன்மை, தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிப் பாதைக்கு அம் மேன்மை பாய்ச்சம் அறிவொளிபற்றிய ஓர் ஆய்வு.

“லியோ ரோல்ஸ்டேய் காலமாகி விட்டார். கலைஞர் என்ற வகையில் அவருக்குள்ள உலகப் பொதுவான முக்கியத்துவமும், சிந்தனையாளர், போதகர் என்ற வகையில் அவருக்குள்ள உலகப் பொதுவான புகழும், ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகையில் இரசியப் புரட்சியின் உலகப் பொது முக்கியத்துவத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றன.”

— லெனின் (16-11-1910)

லெனின் எழுத்தடக்கல்—
16ஆம் தொகுதி: பக், 323-37)

லியோ நிக்கொலயவிச் ரோல்ஸ்டேய் பிறந்து 150 வருடங்கள்; இறந்து 68 வருடங்கள் கடந்துள்ள இக்கட்டத்தில், அவரது சர்வதேசியப் புகழுக்கும் இலக்கிய சிந்தனை முதன்மைக்குமான காரணங்களை வாசகர்கள் என்ற வகையில்தாம் ஆராயப்புகும் பொழுது, முதலில் அவரது மேன்மைக் கான சமூகத்தனம், சிந்தனைக்

களம் பற்றிய தெளிவான விளக்கத்தைப் ‘பெற்றுக்கொள்ளுதல்’ அத்தியாவசியமாகின்றது,

நாவல், சிறுகதை, நாடகம் போன்ற நவீன இலக்கிய வடிவங்கள் இலக்கிய வடிவங்களாகப் போற்றப்படும் தொழிற்பட்டும் வரும் இந்நாட்களில், உலகப் பொதுவான எழுத்தாளர் எவரைப் பற்றிய ஆய்வும், உலகின் எந்த ஒரு இலக்கிய வாசகருக்கும் அத்தியாவசிய இலக்கிய முயற்சியாகின்றது.

உலக இலக்கியக் களஞ்சியத்தில் சிறப்பிடம் பெறும் “எங்கு அன்புண்டோ அங்கு தெய்வம் உண்டு.” “இரு கிழவர்கள்” “எசுமானும்” ஆனும், “ஒரு மனிதனுக்கு எவ்வளவு நிலம் வேண்டும்” போன்ற தலைசிறந்த சிறுகதைகளையும், “கொஸாக்கியர்கள்” போரும் அமைதியும், “அன்னுகரினீன” “உயிர் மீட்பு” போன்ற தலைசிறந்த நாவல்களையும், “இருளின் சக்தி” “மீட்பு” போன்ற ஈடினையற்ற நாடகங்களையும் எழு

திய பெருமை ரோல்ஸ்ரோய்க் குண்டு. இவற்றைவிடக் கலையின் தத்துவம் பற்றி ஆராயும் 'கலை என்பது யாது' என்னும் நூலையும் மேலும் மதத்தின் சமூகத் தாக்கம், ஆத்ம விசாரணை பற்றிய சமூக மதத்துறை தத்துவ ஆய்வுகளையும் இயற்றியபெருமையும் அவருக்குண்டு. உலக இலக்கிய வரலாற்றைத் தன் ஆய்வுப் பொருளாகக் கொண்ட எந்தநூலிலும் வியோரோல்ஸ்ரோய் பற்றிக் குறிப்பிடப்படாவிடின் அந்நூல் முழுமை பெருது.

ரோல்ஸ்ரோயின் வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை அறிந்து கொள்வதற்கு அவரது ஆக்க இலக்கியங்கள் கலங்கரை விளக்கமாக அமைகின்றன; அவையின்றி அவரது வாழ்க்கைத் தத்துவம்பற்றிப் பூரணமாக அறிந்துகொள்ளவும் முடியாது. 'ரோல்ஸ்ரோயிஸம்' எனக் குறிப்பிடப்பெறும் சமூக மதநோக்குக் காரணமாக அவரது ஆக்க இலக்கியங்கள் ஆழமாகவும், சனரஞ்சகமாகவும் வாசிக்கப் பெற்றன. அதே போன்று அவரது ஆக்க இலக்கியங்கள் பற்றிய பூரண விளக்கத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக அவரது சமூக மதத்துவக் கோட்பாட்டு நூல்கள் விரிவாக ஆராயப்பட்டன.

'போரும் அமைதியும்', 'அன்னகரினீடு', 'உயிர் மீட்பு' ஆகிய நாவல்கள் இரசிய வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கின்ற அதே வேளையில், மனிதப் பிரச்சினைகளை உலகப் பொதுவான ஒரு தத்துவச் சட்டகத்திற்குள் வைத்து ஆராயும் தலைசிறந்த இலக்கிய ஆக்கங்கள் என்ற புகழையும் பெற்றுள்ளன.

இந்த நாவல்களில் சிறப்பாக 'போரும் அமைதியும்', 'உயிர் மீட்பு' ஆகியனவற்றிலும், (இவான் இலிச்சின் மரணம் என்ற சிறுகதையிலும்) இரசிய விவசாயிகளின் ஆத்ம ஓலங்கள் அற்புதமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இரசிய விவசாயிப் பற்றிய கலை, இலக்கியச் சிரத்தை ஏற்படுத்திய உந்துதல்களும், இயல்பாகவே அமைந்திருந்த பொதுமைநோக்கும் இவரை அவ் விவசாயிகளின் வாழ்க்கையைச் சுற்றி விடும் வகுத்து நின்ற இரசிய வைதிகத்திருச்சபையின் சமூகமதக்கோட்பாடுகள் பற்றி ஆராயவைத்தது. "மனிதர்களின் நம்பிக்கைத் தளம்", 'நான் நம்புவது', 'தேவனது இராச்சியம் உனக்குள்ளே இருக்கின்றது', 'கவிசேங்களை வாசிப்பது எப்படி' போன்ற கிறித்தவ ஆய்வு நூல்களை எழுதினார். அவரது நூல்களிலே தெரித்து நின்ற எதிர்வாதங்கள் காரணமாகத் திருச்சபை அவரைப் பிரஸ்டம் செய்தது. நிலம் சம்பந்தமாகத் தனியுடமை இருத்தலாகாது என்று வாதித்தார்; சாரின் ஆட்சியில் நிலவிய ஊழலை வன்மையாகக் கண்டித்தார்.

ஆனால் இதே வேளையில் அலிம்சா வாதத்தையும், ஆத்மாவைத் தூய்மைப்படுத்தும் தூய நைட்டிக வாழ்க்கையையும் சமூக-அரசியல் நோக்கினையும் இணைத்து நோக்கும் பொழுது முரண்பாடு ஒன்று நிலவுவதைக் காணலாம். இந்த முரண்பாடும், இந்த முரண்பாட்டில் அரசியல், சமூக முக்கியத்துவமும் ரோல்ஸ்ரோய் பற்றிய இலக்கிய தத்துவ மதிப்பீடுகளின் சாய்வு, சாய்வினமைகள் பலவற்றுக்குக் காரணமாக

அமைந்தன. ரோல்ஸ்ரோய் வாழ்ந்த காலத்திலும், பின்னர் 1920-30 களிலும் இன்னும், அவரது சமூக நோக்கு, ஆக்கத்திறன் ஆகியனபற்றிய மதிப்பீடுபற்றிய கருத்துரைகள் பலவற்றை ஹென்றி கிஃபோர்ட் தொகுத்துள்ள நூலிற் காணலாம். இந்தக் கருத்துரைகளின் தன்மையை நிர்ணயிக்கும் முக்கிய காரணியாக மேலே குறிப்பிடப்பெற்றுள்ள 'முரண்பாடு' அமைந்துள்ளது என்பதனை, அந்நூலினைச் சிறிது நுணுக்கமாக வாசிக்கும்பொழுது உய்த்தறிந்து கொள்ளலாம்.

வியோ ரோல்ஸ்ரோய் வாழ்ந்த காலத்தைப் (7828-1910, புரட்சிக்கு முந்திய காலம் அல்லது முன்-புரட்சிக்காலம்) என இரசிய வரலாற்றுகிரியர் குறிப்பிடுவர். இக்கால கட்டத்திலேயே இரசிய விவசாயிகளும், பூர்ஷவாக்களும், தத்தம் நிலைகளிற் பல்வேறு சமூக, பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கி நின்றனர். இரசிய வைதிகத் திருச்சபையின் அதிகார அமைப்பு, ஆட்சிமுறைமை, செல்வாக்குப் பூரணத்துவம் காரணமாக, சிறப்பாக விவசாயிகள் நிலையில் முற்றிலும் மதச்சார்பற்ற சமூகப் புரட்சி தோன்றுவது முடியாதிருந்தது. நிலவுடமை பிரபுத்துவப் பரம்பரை யொன்றில் தோன்றி வளர்ந்துதானே 'கௌண்ட்' (Count) எனும் விருதுப் பெயருக்குடையாளராக இருந்த ரோல்ஸ்ரோய் (இவ்விருதினைப் பின்னர் அவர் கைவிட்டார்) இரசிய விவசாயிகளின் குரலாக முகிழ்ந்தமை ஆச்சரியமன்று.

ரோல்ஸ்ரோயை 'விவசாயிகளின் புரட்சி யெழுச்சிக் கவிஞன்' என ஜோர்ஜ் லூக்காக்ஸ் கூறுவார்.

ரோல்ஸ்ரோயின் வாழ்க்கை நோக்கிற் காணப்பட்ட முரண்பாட்டினைத் தமக்கே இயல்பான மார்க்ஸிய நுண்ணறிவுகொண்டு நோக்கிய லெனின் அதனைப்பின்வருமாறு விளக்கினார்:

"ரோல்ஸ்ரோயின் கருத்துகளிற் காணப்பட்ட முரண்பாடுகளை, இன்றைய தொழிலாளர் இயக்க நிலைகொண்டும், இன்றைய சமதர்ம நிலைகொண்டும் நோக்காது (அத்தகைய நோக்கு அவசியந்தான்; ஆனால் அதுவேபோதாது) பிதாவழிச் சமுதாய நெறிவழி நின்ற இரசியக் கிராமப்புறங்களில் தோன்றிய வளர்ந்துவரும் முதலாளித்துவத்திற்கெதிரான எதிர்ப்பு நிலை கொண்டு, தங்கள் நிலத்திலிருந்து அந்நியப்படுத்தப்பட்ட நிலவுரிமையகற்றப்பெற்ற மக்கட்டிரளின் சிதைப்புக்கெதிரான இயக்கநிலை கொண்டே மதிப்பிடல் வேண்டும்.....

..... இக்கண்ணோட்டத்திற் பார்க்கும் பொழுது எமது விவசாயிகள் புரட்சியில் தமக்குள்ள வரலாற்று பூர்வமான பாத்திரத்தை வகிப்பதற் காணப்பட்ட முரண்பாடுகளைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாக ரோல்ஸ்ரோயின் கருத்துக்கள் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். ஒரு புறத்தில் நூற்றாண்டுகள் காலமாக நிலவி வந்த நிலவுடமை ஒடுக்குமுறைமையும் சீர்திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட்ட நடவடிக்கைகளின் பல தசாப்த

காலத்திற் தொழிற்பாட்டினால் ஏற்பட்ட வறுமைநிலையும் வெறுப்பையும்; எதிர்ப்புணர்வையும், ஆற்றக் கேட்டு நிலையில் ஏற்படும் துணிவுணர்வையும் மலைபோன்று வளர்த்திருந்தன. உத்தியோக பூர்வமான திருச்சபையும் நிலவுடமையாளர்களையும், நிலவுடைமை அரசாங்கத்தையும்முற்று முழுதாக ஒழித்துக்கட்டுவதற்கான பொலிஸ்-வர்க்க ஆட்சிக்குப் பதிலாக கட்டற்ற, சமத்துவ முடைய சிறிய விவசாயிகளின் கூட்டொருமைச் சமூகமுறைமையினை நிறுவுவதற்கான முயற்சிகளே எமது புரட்சியின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் விவசாயிகள் மேற்கொண்ட நடவடிக்கை முறையின் ஆதார சுருதிப் பண்பாகும். ரோல்ஸ்ற்றேயின் எழுத்துக்கள் விவசாயிகளின் இந்த முயற்சியினையே எடுத்துக்காட்டுகின்றன. கிறித்தவ அராஜகவாதத்தை ஒரு கருத்துக்கோட்பாடாக நிறுவ முயன்றார் என அவர் கருத்துப்பற்றிக் கூறப்படும் மதிப்பீட்டிலும் பார்க்க மேற்சொன்ன விவசாயிகள் நிலை முயற்சியை அவரது எழுத்துக்கள் சுட்டி நிற் கின்றனவெனலாம்.”

லெனின் சுட்டிக்காட்டிய இந்த முரணறு நிலையினை விளங்கிக் கொள்ளும்பொழுது, ரோல்ஸ் றேயின் புனைகதைகளின் சமூக முக்கியத்துவத்தினைச் சுலபமாக அறிந்துகொள்ளலாம்.

ரோல்ஸ்ற்றேயின் நாவல்களில் சமூகப் பிரச்சினைகள் சித்தரிக்கப் படும் முறைமை பற்றி அன்றன் செக்கோவ் கூறியதை அறிந்து

கொள்ளல் அவசியமாகும். அலெக்ஸி சுவோறின் என்பவருக் குச் செக்கோவ் எழுதிய கடித மொன்றிற் பின்வருமாறு குறிப் பிடப்பட்டுள்ளது:-

‘கலைஞனொருவனிடத்திலிருந்து அவனது ஆக்கம் பற்றிய (அவனது) பிரக்ஞை பூர்வமான கண்ணோட்டத்தினை நீங்கள் கோருவது சரியானதே. ஆனால் நீங்கள் இரண்டு கருத்துக்களை கலந்துவிடுகின்றீர்கள். ஒன்று பிரச்சினைக் கான தீர்வு, மற்றது பிரச்சினையைச் சரிவரச் சித்தரிப்பது. இவற்றுள் இரண்டாவதனைச் சரிவரச் செய்வதே கலைஞனது கட்டமையாகும். அன்ன கரினீனாவிலும் ஒனெஜினிலும் (புஷ்கின் எழுதியது) ஒரு பிரச்சினையாவது தீர்க்கப்படவில்லை. ஆனால் அவை உமக்குப் பூரண திருப்தியளிப்பனவாக அமைந்துள்ளதெனில் அவற்றில் பிரச்சினைகள் யாவும் சரியான முறையில் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. வழக்கினை நியாயமாக எடுத்துக் கூறுவதே நீதி மன்றத்தின் கடமையாகும். பூரர் ஒவ்வொருவரும் தத்தமது தீர்ப்பை வழங்கட்டும்.’

ரோல்ஸ்ற்றேயின் புனைகதைகளையும் நாடகங்களையும் பொறுத்தவரையில் அவர் பாத்திரங்களின் சமூக, தனிநிலைப் பிரச்சினைகளைச் சரியான முறையிலேயே சித்தரித்துள்ளார்.

இவ்வாறு பிரச்சினைகளைச் சரிவரச் சித்தரிப்பது யதார்த்தம் என்ற இலக்கியக் கோட்பாட்டின் தொழிற்பாட்டுக்கு அச்சாணியாக அமையும் ஓர் அம்சமாகும்.

ரோல்ஸ்ற்றேயின் நாவல்கள் காவிய அமைப்பினையும், போக்

களையும் கொண்டவை என்பது பலராலும் வற்புறுத்தப்படும் உண்மையாகும் போரும் அமைதியும் என்ற நாவலில் இப்பண்பு துல்லியமாகக் காணப்படுகின்றது. அந்நாவலை இரசிய இலியட், ஓடிசி என்பர்.

ரோல்ஸ்ற்றேயின் மத ஆத்மீக ஆய்வுகள் காரணமாக அவரது ஆக்கங்கள், 1917க்குப் பின் தோன்றிய (சோவியத் புரட்சிக்குப் பின் தோன்றிய) இலக்கியங்கள் மீது பெருத்த தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தவில்லையென்பது சிலரது வாதமாகும். இப்பண்பினை ஹென்றி கில்போர்டின் கூற்றென்று எடுத்துக்காட்டுகின்றது. அதில் அவர் சோவியத் புனைகதையில் ரோல்ஸ்ற்றேயின் ‘உயிர்ப்புள்ள’ தாக்கத்தினைக் காணமுடியாது என்பார். Penguin Critical Anthologies-Tolstoy-பக் 210).

அத்தகைய உயிர்ப்புள்ள சக்தியாக ரோல்ஸ்ற்றேய் தொழிற்படுவதை சொல்ஜெனிட்சினின் ஆக்கங்களிலேயே காணலாமென்றும் அவர் எடுத்துக்கூறுகின்றார்.

இந்த வாதம் இலக்கிய விமர்சனத்துக்கு அப்பாற்பட்ட அரசியற் சக்திகளை முனைப்படுத்தும் வாதமென்பது சிறிது நுணுக்கமாக நோக்கும்பொழுது புலனாகும் இத்தகைய இலக்கியத் திரிபு நோக்குகளுக்கு முன்கூட்டியே பதிவிறுப்பதுபோல அமைந்திருக்கின்றது; ஹங்கேரிய இலக்கிய விமர்சகர்ஜோர்ஜ்லூக்கஸ் எழுதியுள்ள ‘ஐரோப்பிய யதார்த்தம் பற்றிய ஆய்வுகள்’ எனும் நூல், அந்த நூலில் அவர் யதார்த்தம் எனும்

இலக்கியக் கோட்பாடு ஐரோப்பிய ஆக்க இலக்கியங்களில் பரிணமித்துள்ள முறையினை ஆராயும் பொழுது, ரோல்ஸ்ற்றேயின் நாவல்களில் யதார்த்தப் பண்பு தெரியும் முறையினையும் இலக்கியத்தில் யதார்த்த நோக்கு முறையினை ரோல்ஸ்ற்றேயின் புனைகதைகள் சுட்டும் முறையினையும், அந்த யதார்த்த மரபு அடுத்து வரும் இரசிய நூல்களிற் காலத்துக் கேற்ப மாற்றத்துடன் பேணப்படுவதையும் நன்கு எடுத்து விளக்கியுள்ளார். யதார்த்தக்கோட்பாட்டு வளர்ச்சியில் இரு முக்கிய காலகட்டங்களைத் தெளிவுற எடுத்துக் காட்டும் ஓர்க்காக்ஸ், ரோல்ஸ்ற்றேய் காப்பிய அமைதி நெறிப்பட்ட ஆக்கங்களில் யதார்த்த வாதத்தினைக் கையாண்ட ஆக்க எழுத்தாளர் என்பதை நிறுவியுள்ளார். ஓர்க்காக்ஸின் இவ்விமர்சன ஆய்வினை மேற்கூறிய கில்போர்ட் தமது நூலில் விதந்து கூறியுள்ளாரென்பதையும் இங்கு மனங்கொள்ளல்வேண்டும். பக். (: 20).

ரோல்ஸ்ற்றேயின் இலக்கிய மேதாவி லாச அங்கேரிப்பில் மூன்று முக்கிய படிநிலைகள் இருந்துள்ளமையை நாம் அவதானித்துக்கொள்ளல்வேண்டும்.

முதலாவது—இது ஏறத்தாழ ரோல்ஸ்ற்றேய் வாழ்ந்த காலத்திலேயே—அவர் இரசிய இலக்கிய வரலாற்றின் முக்கிய வளமூட்டற் சக்தியெனக் கணிக்கப்பட்டமையாகும். துர்கனேவ் போன்றவர்கள், ஓரேவேனிகளில் ரோல்ஸ்ற்றேயின் கருத்துக்கள் யாவற்றையும் ஏற்றுக்கொள்ள

முடியாத நிலையிலிருந்துங்கூட, இரசிய மொழி அவரால் வளம் பெற்றது என்பதனை வற்புறுத்திக் கூறினர். 'அன்னா கரினீனா' பற்றி தொஸ்தொ யேவ்ஸ்கி கூறியதை இங்கு மனங் கொளல் அவசியமாகும். அன்னாகரினீனா நாவல் இரசியாவை ஐரோப்பாவிற்குள் கொண்டு செல்கின்றது என்று கூறினர். ஐரோப்பியப் பெருங் கட்டமைப்புக்குத் தன்பங்களிப்பைச் செய்யும் இரசிய மேதா விலாசத்தை முதன்முதலில் எடுத்துக் காட்டியது 'அன்னா கரினீனா' என்பது அவரது எண்ணத் துணிபாகும்.

இத்தக் கருத்து எம்மை வியோரோல்ஸ்ற்றேயின் புகழ் வியாப்தியின் இரண்டாங் கட்டத்துக்கு இட்டுச் செல்கின்றது. இக்கட்டத்தில் ரோல்ஸ்ற்றேய் இரசிய எழுத்தாளர் வரையறையைக் கடந்த முற்றுமுழுதான ஐரோப்பிய எழுத்தாளராகப் போற்றப்படுவதைக் காணலாம்: முதலில் பிரான்சிலும் பின்னர் இங்கிலாந்திலும் அவர் புகழ் பரவுகின்றது. இக்காலகட்டத்தில் தோன்றிய ஆய்வுகள் அவரை ஐரோப்பிய இலக்கிய மேதைகளில் ஒருவராகக் கொள்ளுகின்றன.

இரண்டாவது உலக யுத்தத்தின் பின்னர் உலக நிலைப்பட்ட மனிதப் பராதீனம் பற்றியும் ஆத்ம விமோசனம், ஆத்ம விமோசன மார்க்கம் பற்றியும் செய்யப்பட்ட இலக்கிய நிலை நின்ற ஆய்வுகள், ரோல்ஸ்ற்றேயை 'உலக மனிதனது காரியப் புலவ'னாகக்

காணும் பண்பை நிலைநிறுத்துகின்றது. மனித அவலங்களை, தனி நிலைப்பட்ட தத்தளிப்புக்களை ஆக்க இலக்கியத்தின் கூர்முனையாக்கிக்கொண்ட இக்காலகட்டத்தில் ரோல்ஸ்ற்றேயின் 'அன்னாகரினீனா' புதிய கோணங்களில் ஆராயப்பட்டது. முந்திய இரு காலகட்டங்களிலும் அவரது 'போரும் அமைதியும்' பெரு முக்கியத்துவம் பெற்றது. மூன்றாவது கட்டத்தில் 'அன்னா கரினீனாவே முதன்மைபெற்றதெனலாம். இம்மூன்றாம் காலகட்டத்தில் தொஸ்தொயெய்ஸ்கியும் உலகப் பெரு முக்கியத்துவம் பெறும் நாவலாசிரியராகின்றாரென்பதை நாம் அவதானித்தல்வேண்டும். அனர்த்தவாதத்தின் (Theory of Absurd) ரிஷிமூலங்களிலொன்றாக தொஸ்தொயெய்ஸ்க்கின் நாவல்களைக் கொண்டாடும் மரபு இன்று காணப்படுகின்றது.

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில், ரோல்ஸ்ற்றேய் சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் மிக முக்கியமான கருத்தியற் சக்தியாக மாறுவதைக் காணலாம். மகாத்மகாந்தி தமது சத்தியசோதனை என்னும் நூலில் தமது அஹிம்சை, சத்தியாக்கிரகக் கோட்பாடுகளின் வாய்க்கால்களில் ஒன்றாக ரோல்ஸ்ற்றேயையும் அவரது சமூக தத்துவ ஆய்வுகளையும் எடுத்துக் கூறினர். இதனால் ரோல்ஸ்ற்றேயின் தத்துவ ஆய்வுகளும் நாவல்களும் இந்தியமொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்படலாயின. தமிழிலும் இதன் தாக்கத்தினைச் சக்தி பிரசுராலய வெளியீடுகள்

சிலவற்றிற் காணலாம். நிரு. வி. க. வின் சமூக மத நோக்குப்பற்றிய கோட்பாடுகளை விரிவாக ஆராய முனையுமெவரும். ரோல்ஸ்ற்றேய் உண்மைக் கிறித்துவ மரபெனக் கொண்ட பலவற்றைத் திரு. வி. க. சைவ மரபு வழிப்படுத்தி நிலைநிறுத்துவதைக் காணத் தவறமாட்டார்கள்.

ரோல்ஸ்ற்றேயிசமும், காந்தியமும் அரசியற் சார்பிலிருந்து விடுவிக்கப் பெற்று முற்றிலும் மத நிலைப்பட்ட விமோசன நோக்குக்களாகக் கணிக்கப்படும் இந்நாளில், நாம் இத்தாக்கம்பற்றி அதிகம் ஆராயாது விடுத்து, இன்று தமிழ்ப் புனைகதை அடைந்துள்ள வளர்ச்சிக் கட்டத்தில், ரோல்ஸ்ற்றேயின் நாவல்கள் சுட்டிக்காட்டும் வாழ்க்கை நோக்கு முக்கியத்துவமடையும் விதத்தினைச் சிறிது நோக்குவோம்.

யதார்த்தக் கோட்பாட்டின் வளர்ச்சியில் ரோல்ஸ்ற்றேயின் முக்கியத்துவம் பற்றி ஆராய்ந்த ஜோர்ஜ் சொக்கக்ஸ், புனைகதையின் கலைப் புராணத்துவம் பற்றிக் கூறுவதை நோக்குவோம்:

'இலக்கிய ஆக்கமொன்றின் உண்மையான கலைத்துவமுழுமை, அவ்வாக்கம் சித்திரிக்கும் உலகின் தன்மையைத் தீர்மானிக்கும் அத்தியாவசிய சமூகக்காரணிகள் எவ்வகையில் முழுமையாகத் தரப்பட்டுள்ளன என்பதிலேயே தங்கியுள்ளது. அவ்வாறாயின், அது சமூக நடைமுறைபற்றி ஆசிரியனுக்குள்ள சொந்த ஆழமான அனுபவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவே இருக்கமுடியும். அத்தகைய ஆழமான அனுபவந்தான் அத்தியாவசிய சமூக காரணிகளை வெளிக்கொணர உதவுவதுடன் அக் கலைப் படைப்பு அக்காரணிகளை மையமாகக்கொண்டு

பரிணமிப்பதையும் எடுத்துக்காட்ட உதவும்.'

ரோல்ஸ்ற்றேயினிடத்து அத்தகைய முழுமையான ஈடுபாட்டுணர்வு காணப்பட்டது.

தமிழ் நாவலின் இன்றைய வளர்ச்சிக் கட்டத்தை நோக்கும் பொழுது, தமிழ் நாவல் நூற்றாண்டு வளர்ச்சியைக் கொண்டாடும் இக்காலகட்டத்திலும் உலக இலக்கியங்களின் வரிசையில் வைத்துக் கொண்டாடப் பெறத்தக்க ஒரு தமிழ் நாவல் இன்னும் தோன்றவில்லையென்பது மனவருத்தத்துடன் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டிய உண்மையாகவுள்ளது. 'அன்னாகரினீனா'வின் ஆக்கம் எவ்வாறு இரசியாவை ஐரோப்பியப் பெரும் பண்பாட்டுடன் இணைய வைத்ததோ அதே போன்று, இன்றைய சர்வதேசிய வளர்ச்சித்தேவைக்கேற்ப, தமிழை உலகப் பொதுமையான இலக்கியச் சர்வதேசியத்தின்பால் இட்டுச் செல்கின்ற ஒரு நாவல் இலக்கியம் தோன்றவேண்டுமெனில் ரோல்ஸ்ற்றேயின் புனைகதையமைப்பைப்புப்பற்றிய மேற்கூறிய மேற்கோளினை எமது ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்கள் அர்த்தபூர்வமாக உள்வாங்கிக் கொள்ளல் அத்தியாவசியமாகின்றது.

ரோல்ஸ்ற்றேயின் நாவல்கள் பற்றிய ஆழமான ஆய்வுகள் அத்தகைய ஒரு முயற்சியில் எம்மைமேலும் முன்னேற வைக்கும்.

குறிப்பிட்ட ஓர் உலக நோக்கின் அடிப்படையில் மனித இயக்கங்களைப் பார்த்து மனித வாழ்க்கையின் யதார்த்தத்தைத் தெளிவுறுத்தும் பணியில் ரோல்ஸ்ற்றேய் எமக்குப் பெரும் வழிகாட்டி; அவரது ஆக்கங்கள் அற்புதமான ஆற்றுப்படைகள்.

காற்று

காற்று
உயிர் உச்சரித்த
முதல் வார்த்தை

செவி வழியே
செய்தியை சொல்லும்
தபால்காரன்.

காற்றின் மொழியை
தாவரங்கள்
வாசிக்கும் போதுதான்
இசைக்கும் ராகம்
இருப்பதாக தெரிகிறது.

பல்லுங்கூட
புல்லாங்குழல்
இசை தரும்
பூமிக்கு அடியில்
காற்று
மேடைப் போட்டு
பாட ஆரம்பித்தால்.

மனிதர்களால்
பேசமுடியாத
புதுமொழியை—காற்று
கண்டு பிடித்து
பூக்களிடம் பேசும்
நேரங்களில் எல்லாம்
வண்டுகள் கூலி
கேட்காமலே
குடித்தனம் நடத்த வரும்.

காற்றுக் காதுகள்
தகராறு செய்யும்
போதுதான்
தாவரங்கள் தங்கள்

இலைத் தாலிகளை அறுத்து
காம்பு(க்) கணவர்களை
விவாகரத்து செய்கின்றன.

துக்கம் தொண்டையை
அடைக்கும் போதெல்லாம்
துவண்டு விழும் உயிரை
மூக்கின் பாதையில்
சிம்மாசனம் போட்டு
சாமரம் வீசுவது—காலம்
காற்றுக்கு இடம் கட்டளை

உயிருக்கு
ஓய்வு தேவை
என்று
காலம் கணிக்கும்போது
காற்று மரணத்திற்கான
இலவச விண்ணப்பத்தை விரை
விநியோகிக்கிறது. [வாகவே

எதற்கும் விலை பேசி
பழகிய மனிதனால்
காற்றை
விலைபேச முடியாத
போதுதான் - அவன்
வாழ்க்கை வரிகளில்
முற்றுப்புள்ளி
அழுத்தமாக விழுகிறது.

யாருக்கு
வேண்டுமென்றாலும்
விடுமுறை தரலாம்
மறந்துபோய் -
காற்றுக்குமட்டும் - விடுமுறை
கொடுத்து விட்டு
விழிகளுக்கு
முழிக்கக் காற்று
கொடுக்கக் கூடாது.

- "பாபிரிய."

புத்தகங்கள். புத்தகங்கள். புத்தகங்கள். புத்தகங்கள்.

வசீர்தும்

காளாளிஸ் ஓர் உலகம்

வாசகர் வட்டம்

சென்னை 6000017

சுஜாதாவும். இராஜாராமும். விலை: இருபத்தைந்து ரூபா

நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் சமுத்திரமாக விரிவடையும் எலெக்ரானிக்ஸ் பற்றி மிகவும் கவனத்தோடு எழுதப்பட்டுள்ளது இந்தப் புத்தகம். தமிழில் விஞ்ஞானப் புதுமைகளை தெளிவாகவும், எளிதாகவும் புன்னகையோடு வாசிக்கத்தக்கதாகவும் எழுதமுடியும் என்பதை நிரூபிக்கிற இந்தப் புத்தகத்தை, புத்தகப் பதிப்புத் துறையில் புதிய தொடக்கமொன்றினை நிகழ்வித்த வாசகர் வட்டத்தினர் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். விஷயத்தை மேலும் இலகுவாக்குகிற வரை படங்களும், கலைச்சொல் அசராதியும், புத்தக அமைப்பும் அக்கறையோடு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. சுஜாதாவும், இராஜாராமும் எலெக்ரானிக் நிறுவனத்தில் பணியாற்றுகிற அனுபவசாலிகள் என்பதால் மட்டுமல்ல: இருவருமே எழுத்தாளர்கள், நுண்கலைகளில் பரிச்சயமுள்ளவர்கள் ஆகையினாலும் இந்த நூல் ஒரு எளிமைப்படுத்தப்பட்ட ஆனால் விஷய ஆழமுள்ளதாக அமைந்துள்ளது. இந்த நூலை கிருஷ்ணமூர்த்தி தம்பதிகள் வெளியிட்டமையினால் நிச்சயம் பணநஷ்டம் அடைவார்கள்; ஆயினும் தமிழ் விஞ்ஞானத் துறைக்கு விலைமதிப்பற்ற பங்களிப்பு கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

மாற்றம்

17/7, பருத்தித்துறை வீதி,

யாழ்ப்பாணம்

க. சட்டநாதன்

விலை: ஆறு ரூபா

கவனிப்புக்குரிய எழுத்தாளர் க. சட்டநாதனின் ஆறு கதைகளடங்கிய 'மாற்றம்' தொகுதி படிக்கத் தொடங்கியதும் எமக்கு நெருக்கமாகி விடுகிறது. ஒவ்வொரு கதையும் எமது அனுபவங்களையே சொல்கின்ற பிரமையைக் கொடுக்கிற அதே வேளையில், இவ்வளவு அழகாக நுட்பமாக, பாத்திரங்களையும், நுண்ணிய சம்பவங்களையும் சித்தரிக்கிற ஆசிரியரின் இலக்கிய முதிர்ச்சியினையும் வியக்க வைக்கின்றது. இதேநேரம் சாஸ்வதமானது என்பதையே ஒலித்து நிற்கிற இந்தக் கதைகள் சமூகத்துச் சிறுபிழை வளர்ச்சியின் பரிணாமத்தை காண்பிக்கிற கோலாயுள்ளன.

கிளாரிந்தா

அ. மாதவையா

கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கம்
த. பெ. எண் 501
சென்னை 600003
விலை: பத்து ரூபா

தமிழில்: சரோஜினி பாக்கியமுத்து

தமிழிலே நன்கு அறியப்பட்ட அ. மாதவையாவினால் 1915ம் ஆண்டு, ஆங்கிலத்தில் வெளியிடப்பட்ட நூலை, 65 ஆண்டுகளின் பிறகு தமிழில் மொழி பெயர்த்திருக்கிறார் திருமதி சரோஜினி. தமிழ்நாட்டில் வெளிவந்த முதல்வது வரலாற்று நாவலான 'கிளாரிந்தா' வின் மூலப்பிரதியினைத்தேடிக்கண்டு பிடிப்பதிலே நூலாசிரியர்பட்ட சிரமங்கள் அளவில்லாதன. எல்லாக் கஷ்டங்களையும் சகித்து சரளமான தமிழிலே இந்தக் கதைச் செறிவும், சுருத்தாழமும் மிக்க நாவலை மொழிபெயர்த்துள்ள திருமதி சரோஜினி, இந்த நூலை இக்காலத்திற்கு ஏற்றதொன்றாகக் குறிப்பிட்டிருப்பது மிகப் பொருத்தமானதே. ஆங்கிலப் பேராசிரியை ஒருவரிடமுள்ள தமிழ்ப் புலமையையும்; தெளிந்த மொழிபெயர்ப்பு ஆற்றலையும்; சமுதாயப் பிரக்ஞையையும் அறிவிக்கிற உரைமல்லாகவும் கிளாரிந்தா விளங்குகிறது.

ஊருக்குள் ஒரு புரட்சி

மணிவாசகர் நூலகம்

மதுரை

சு. சமுத்திரம்

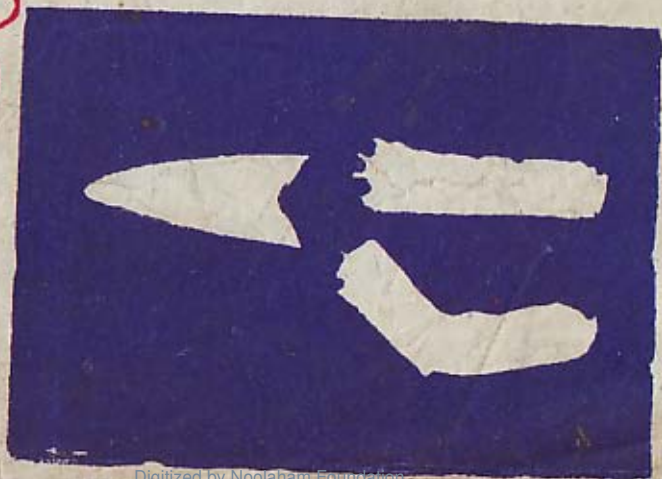
விலை: ஒன்பது ரூபா

தமிழின் தற்காலச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களில் யாவராலும் அறியப்பட்ட சமுத்திரத்தின் புதிய நாவல், புதிய களமொன்றினை மையமாக வைத்துப்படைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நிலப்பிரபுத்துவத்தினது கயமைகளை, நவீன சுரண்டல்களை ஈவிரக்கமின்றி உரித்துக் காட்டுகிற சமுத்திரத்தின் பாத்திர வார்ப்புகள், சித்தரிப்பு, மக்கள் மொழியைக் கையாளுகிற லாவகம் ஆகியவற்றை நிறைவோடு இந்த நாவலிலே காணமுடிகின்றது. மக்களினுடைய அடிப்படைப் பிரச்சனைகளையே கதைப் பொருளாகக்கொண்டு இலக்கியம் படைக்கிறதோடு நில்லாது மக்களின் விமோசனத்திற்கான மார்க்கத்தையும் இயல்பாகவே சமுத்திரம் சித்தரித்திருக்கிறார்.

சமுத்திரத்தின் இலக்கியத் தாக்கத்தைத் தோழர். கே. முத்தையா வின் பின் வரும் மடுப்பீடு மிகவும் நறுக்காக தெரியப்படுத்துகிறது: "சுவிட்சர்லாந்துக்குப் பிற்போக்கு இலக்கியம் எங்கே என்று கேள்வி கேட்பவர்களுக்கு டி. செல்வராஜின் 'தேநீர்', மலரும் சருகும்' மட்டுமல்ல. கு. சின்னப்ப பாரதியின் 'தாகம்' மட்டுமல்ல. பொன்னிலனின் 'கரிசல்' மட்டுமல்ல, ராஜம் கிருஷ்ணனின் 'கரிப்பு மணிகள்' டி' மல்ல. சு. சமுத்திரத்தின் மேற்கூறிய நான்கு நவீனங்களும் ந உதாரணங்களாகத் திகழும் பதில்களாகும்."

வசந்தம்

சர்வதேச அங்கவீனர் ஆண்டாக 1981-ம் ஆண்டு பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அங்கவீனர்களும் எல் லோரையும் போலவே உலக முன்னேற்றச் செயல்க ளில் பங்கு கொள்ளவேண்டுமெனக் கூறுகிற இந்த ஒலி யம் போலாந்து நாட்டு ஒலியர் யனிக் ஜுவெகியாவி னால் வரையப்பட்டது.

இப்பத்திரிகை வசந்தம் இலக்கிய வட்டத்தினருக்காக, 82/2, பகுத்தித்துவை வீதியைச் சேர்ந்த எஸ், சிவகுமாரினால் யாழ்ப்பாணம் 303, கே. கே. எஸ். வீதியிலுள்ள திருமால் அச்சகத்தில், அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.